

Labancz Eszter Csenge

L.E.ÍRÓ

Labancz Eszter Csenge

L.E.ÍRÓ

Dr. Kotász Könyvkiadó
Piliscsaba, 2025

Könnyen bajba kerülhetünk, ha valami igazat, érvényeset szeretnénk olvasni, hallani, látni a világunkról, úgy, ahogy megálmodtuk apróbb korunkban, kvázi romantikusan. Mármost, könnyen bajba kerülhetünk, ha nem megfelelő krónikához fordulunk. Ha viszont Labancz Eszter Csengénél érdeklődünk, nem kell aggódnunk. Biztonságban vagyunk. A kimondott, a leírt szónak, a történetnek még komoly jelentősége, tétje van. Nincs ködösítés, nincs mellébeszélés (...írás...), csak a nagyszerű történet, s az üzenete van, amit emésztgethetünk, mert érdemes. Különböző korokban, stílusokban pislogunk, végül minden ismerőssé lesz, s talán még önmagunkra is ismerünk. Nem nyom agyon minket a szürke hétköznapi, holnap is lesz nap, kapcsolódjunk ki, lazuljunk, olvassuk Eszter prózáját, verseit, a felvetett kérdésekre reagáljunk, a fontos megállapításokra a biztonság kedvéért kérdezzünk rá. Felüdülés lesz.

(Barnás Márton – Mesélj nekünk)

I. TÖRTÉNETEK, MESÉK, ÍRÁSOK A JELENNEK, JÖVŐNEK

29 alkotás Labancz Eszter Csenge tollából,
grafikai kiegészítéseivel.

1. Egy emlékdoboz

Jól hangzik, de nem úgy zajlik. Vajon mi vihette rá az emberünket, hogy erre nézzen és ne másfelé? Lesz vajon perc a kis életében, hogy nem fordítja el orcáját, ha valami nem az ő ingerküszöbének határain belül mozog? Én adom a kezébe azt a bizonyos dobozt, amit aztán te adsz majd a soron következőnek. Valahogy így lehetne leírni a közösségi gondolkodást, amit az ember a világ „megjobbítása” révén szerez meg magának. Egy plecsni vagy csak egy matrica lenne egy lista kipálandó részelemei közül. Nem hiszem.

Ha én gondolkodom, tehát vagyok. Én adom át a tudást, ami elvileg segítő szándékkal jött létre, hogy majd egyszer minden és mindenki jobbá válik, válhat. Itt a pont, az ember a nyelvtani küszöbét átlépve feltételezésekbe kényszerül bocsátkozni. Ez a remény fonala. Egy olyan dolog, ami majd lesz, amiről még csak sejtéseink vannak.

Ha én hiszek valamiben, akkor az valóra válik. De ehhez az kell, hogy ugyanannyi energiát is tudjak rá fordítani. Elvégre a sült galamb sem repül a szánkba teljes krumplipüré és savanyúság öltönyben és felöltőben. Alapok nélkül sem épül fel a ház.

Elengedhetetlen egyik a másik nélkül. Először kell az elképzelés, aztán a terv és végül a megvalósítás. Szóval először is kezdjünk el abban hinni, hogy vannak jó emberek is szerény bolygónkon és nem csak rosszak. Egy ötlet, az olyan, mint egy folyton folyvást változó kaleidoszkóp. Amikor megszületik a sok szürke kis agysejt között, még nem is sejt, hogy valakinek ínyére van, de másnak nem. Szerintem merő badarság az a feltételezés, hogy vannak kimondottan jó és rossz ötletek, ez egyéntől, környezettől és helyzettől függ.

Lehet, hogy egy döntés az adott pillanatban még segítette az emberiséget, de később nagy haszna volt. Amikor Lydia Poëtnak azt mondták, hogy ki van utasítva a Olasz Királyi Ügyvédi Kamarából, akkor vajon feladta volna az álmait? Nem. Keményen és kellő eltökéltséggel harcolt az ügyéért. Vagy vegyük azt a példát, hogy a legtöbb tudós és feltaláló harcol az igazáért. Jobbítani akarják a világot, segíteni. Ők az örök álmodozók. Gyermeki tünemények, akik nem félnek tenni és kérdezni.

Szerintem az lenne a helyes döntés a részünkről, ha először is szabadjára engednénk a felnőtt korban leláncolt gyermekeket és megtanulnánk újra, hogy mi is a hinni akará. A gyermek képes még hinni. Elhiszi, amit lát. Mi is higgyünk magunkban és másokban.

Én hiszek még az emberiségben, hogy szeretnének tenni valami, jót is. Én tovább adom most eme gondolataimat. Ez az én dobozom, ki fogadja el vajon tőlem?

2. Bőrös bűnös

Leakasztom önmagam a fogasról minden egyes nap és szinte senki sem veszi észre. Belebújok egy testbe, mint bármelyikünk a ruhájába. Becipzárózom elől és hátul. Kicsit szorít ott, ahol nem is kellene, de hát már az idő ilyen. Minden nap egy új bőrt húzok fel, aztán le. Nem szokatlan ez annak tudatában, hogy csontunk is már csak csövek hálózata, vérünk is inkább egy összeállt massa.

A különbségek eltörpülnek, elszállnak képzeletbeli madárszárnyaikon. Már nem elégszünk meg azzal, hogy öregszünk. Aki annak vallja magát, azt kirekesztik. Sírablónak állítják be, mutogatják és mutogatnak rájuk. A furcsa az volna, ha egyszer is igazuk volna. De szinte soha sincsen.

Jövőbeli archív felvételek között fogják azok megtalálni, akik nem is keresik. Aki keres, az talál, de kérdéses, hogy mit? Azt, amire szüksége van, vagy valami egészen mást? Valószínűleg egyedül ülsz és csöndben akarsz aludni, amikor valahol a távolban leesik ennek az esetnek az aktája. Erre felkapod a fejed és arra sandítasz. Majd ezt követi a mozgás, az inger, mely idegsejtről idegsejtre fut át. A nagyfokú maraton végén veszed csak fel és nézed meg igazán.

Félsz kinyitni egy ilyen becses okmányt? Ugyan! Nem harap a múlt elfeledett homálya, még ha ez neked inkább a jövő aurája is...

Égzengés volt odafent, mintha megfordult volna a világ, s a víz, a tengervíz a fejünket csapkodta volna összevissza.

Ő csak állt ott a mező szélén ázottan kitárt karokkal, mint valami szent. Sötét volt a kontraszt, sötét volt a homály, a lezúduló víztömeg is. Ágyuk szóltak, fény villant fel néhol, s valahányszor ez megismétlődni látszott, az alakunk egy kicsivel közelebb került hozzánk.

Mikor már szemtől szemben voltunk egymással, ő átnyújtott a robotkezeivel egy kést nekem.

– Tedd meg!

Régi fegyver régi bajt tud csak szülni. Forgattam, mint lovag a pengét a csatája előtt, azzal az egy látható különbséggel, hogy nekem jelenleg nem volt sem becsülete, sem bátorságom. Mikor ezt felfedezte az illető embertársam, megfogta mindkét kezével a kezemet és lezárta azt.

– Valahányszor megteszed, mindig is hibázni fogsz egy keveset. Addig csináld, amíg ez nem lesz!

Nem akartam azt felelni erre, hogy ez ellentmondásos, mert a robotkarú sarkon fordult és elsietett. A kés élében megláttam önnön képem mását, miközben egy villám bevilágította az eget. Magasfeszültség ott és itt. Ó, bárcsak én is villám lehetnék! Akkor nem terhelne semmilyen felelősség ezt illetően!

Este úgy feküdtem le, hogy eldobtam magamtól a pengét lehetőleg jó messzire, ne is lássam a kísértésem tárgyát. Éjfél és egy óra, ami megmagyarázhatatlan időzóna, mert többet mutat, mit jelent. Csak azt tudják, hogy valami történik ekkor, ami más. Hallom, ahogy valaki énekel, kuncog, de csak azt látom hunyorgó szemekkel, hogy a kés az asztalon van. Néha olyan, mintha remegne, odamegyek és ölbe veszem, akár egy kisbabát. Ekkor klasszikus zene hangzik fel belőle.

– Belőled lettem én – nyivákolja, majd nevet egy sort, végül leugrik. Ha szellem lenne, talán repülne felém, majd az arcom elől egy centivel megállna.

Hogyan lehetséges, hogy ez megtörténjen? Nem is akarom tudni. Csak egy sejt vagyok, aki csak sejt.

Reggel, arra ébredek, hogy minden vizes, de olyan nyálkásan vizes, a padlón törött tojáshéjak, amikben hártyaszerű anyag lengedez. Kezembe ott a bűnös fegyver, s csöpög le a vöröslő folyam. Majd érzem, hogy az oldalamba belenyilall valami és eldőlök, mint egy liszteszsák. A földön olyan leszek, mint egy bénult. Nyálás arccal próbálok meg felnézni a tükörre. Az üveg az mutatja, hogy egy férfi nyitja a szekrényt éppen, és kivesz onnan valamit. Valamit, ami egy fehér fogason lóg. Hasonló, mint ő maga. Abba belebújik, majd megigazgatja az anyagot magán és elmosolyodik. Mellette a kés van, a kés, de hogyan, és miért nő meg és lesz belőle egy kalapos inas-szabó, aki ujjongva tapsikol?

– Megtette! – énekli franciásan a kés – Ezt el sem hiszem! Na jó, voltaképpen igen! Nos uram, az a bőr, már jó régi volt. Egy bőrrel kevesebb és még van bőr a képén.

– Hát igen, lenyúztam. Szerinted fájt neki? – kérdezte, s ez a kérdés szinte szíven hasított. Hát ennyi vagyok csupán, egy levedlett rongy.

– Nem hiszem, nagyuram. Tudja, maga nagyon is fenn tartható.

– De ön is. Késhez képest. Igazi régészeti lelet. Maga az Univerzum szabója!

A kés erre udvariasan meghajolt.

– Uram, biztosan nem akar... – itt köhögni próbált finoman –, tudja, megöregedni?

– Nem, nem soha!

– De elkaphatják. Hisz itt a „test”. Ez nem is zavarja?

Itt a férfi gúnyosan és egyben undorodva végigmérte a kést. Felemelt engem és a kés fejére dobott, majd a kezeit le-

porolta egymáson, és jóízű fütyülés keretében kilépett a verőfényes napsütésbe. De a való életben nem volt sem napsütés, sem jókedv. Csak egyfajta belső gyász, mert aznap megint elvesztett magából valamit. Mindig csak magát tördelte, elvett valamit és bárhogyan is akarta, sohasem tudta azt vissza is adni, mert pótolni nem tudta magát. Mondták már neki, hogy egyszer élsz, de ő sohasem hallgatott rájuk. Számára az egyetlen élet, az maga volt az öröklét. Fogyasztotta magát, ölt és gyilkolt, bőrt bőrre halmozott. Az ilyen egyénre volt egy gúnyos szó, mely így hangzott: BŐRVÁLTÓ.

Undorító egy dolog, ha valaki kétszínű, de ha ráadásul ezt úgy is értik, hogy kívül is...

3. Cím nélkül

Azt, hogy mit is jelent a nevem pontosan, még nem tudom. Általában ilyenkor rápillantok a hatalmas, csillagokkal borított tengerre, amit Univerzumnak hívnak. Nem tudom, csak sejtem, hogy mivel fűzi hozzám a gondolatait ez a különös erő. Oly sok csillagkép néz le rám ilyenkor. Vajon mióta figyelnek minket, nagy gyémánt csillogású szemeikkel?

Én is egy vagyok közülük, csillagporból lettem, s azzá leszek egy szép napon, visszatérek őseim földjére, oda, ahol emberfia még nem járt. Csak így nyerhetek bizonyosságot a sorsomat illetően, hogy mire is vagyok hívatott. Nem én nyomom le a billentyűket az élet zongoráján, hanem Ő, nekem közben be vagyon kötve a szemem bogara. Csak fénycsóvákat látok, melyek akár az elszaladó árnyak egy poros, esőtől áztatott vonat ablakán, így fut el a táj, így törik meg az élet. De ezek csak szavak pusztán, melyek néhol megsejtenek dolgokat, rávezetnek a miértekre.

Körbenézek, s rádöbbenek, hogy nem vagyok egyedül. Én vagyok ott a másik ablakban, aki épp kitölti a kávé, én vagyok a padon ülő fáradt öregember, aki ideges kezeivel eteti a galambokat, én vagyok a lány, akinek most törték össze a szívét, én vagyok az a sebesült, akit most visznek be a kórházba, én vagyok a kisfiú, akit most ölelnek meg a szülei, én vagyok az emlék és az idő, én, én vagyok. Minden vagyok és semmi, egyszerre vagyok üres és teli.

Könnyes lesz a szemem, s kínosan lepillantok, mintha félnék mindezekről. S ekkor elkezd esni az ég szürke ruhájából a gyöngyharmatos folyadék, dörög is, de már ez sem zavar. Feltekintek, s közben csukott szemmel, kitért karokkal állok ott szép csendesen.

Finom csiripelés hangzik fel, mintha egy szépen szóló cselló kérdené meg a dallam nyelvén, hogy ez így minden rendben. Egy kis madárka az, kíváncsi ábrázattal figyel, közelebb ugrál. Nem remeg, nem ijedt, nem, csak egyszerűen érdekli, hogy mi van velem. Tulajdonképpen mi is van most velem? Nem tudom, de valahogy felszabadít, mintha súlyos kövek esnének le rólam. Egyszerre vagyok nyugodt, boldog és izgatott. Kedvem volna balettlépésekkel telefesteni a szürke aszfaltot, kiszínezném vele azt, amit mindig is ki kellett volna. Életet vinnék oda, ahol egykoron volt. Tavaszí tájat kennék fel rá, napsárgával, smaragdzölddel, égkéssel, báránnyefehérrel, ibolyaszínnel, bíborvörössel. A lélek színeivel.

Lenne ott szeretett, szerelem, derű, hűség, barátság. De jaj, egy hamis hang belém folytja az eddigi ábrándozásaimat, a szimfónia ijesztő taktust vesz fel, megszólalnak a dobok, éles hangon rezdül fel a hegedű húrja, pattanásig feszült a hangulat. Előjön a sötétből a bánat, a fájdalom, a harag, a düh és a keserűség. Sebes arcú, nehézkes mozgású, gyolcsba tekert alak tart felém. Rám mutat, majd krákogva felnevet, a fogai között piros nedű ömlik ki folyamként.

Futni szeretnék, de a lábaim cserbenhagynak, pedig nélkülük nem tudok biztonságban elmenni. A rémlény pedig egyre csak közeledik, hörög, ordít, sikolt, s közben az arca egyre változik. Körülötte most már füst gomolyog.

Egyszer csak minden nyom nélkül köddé válik.

Megkönnyebbülök, s harsonák, fanfárok hangja jelzi, hogy vége, áttetsző alakok szólaltatják meg őket. Katonák jönnek, legiórányok, majd keresztes lovagok, hopliták, hunok, világháborús hősök és legvégül veteránok. Mindegyikük szép sorban letérdel előtttem és fejet hajt. Megrökönyödve nézem őket, de aztán elfordulok, azért én nem vagyok ekkora

hős. De a katonák csak állnak ott féltérde ereszkedve, csendben és várnak.

A szám olyan, akár a tető, cserepes. S hirtelen nem tudok megszólalni, és mégis, mit is mondhatnék? Hűséget, bajtársiasságot, vakmerőséget... Ha ezeket még én sem ismerem, akkor minek adjam oda nekik verbálisan? S ekkor felnéznek, mind, a közel egymillió arcra, s önmagammal szemezek.

Tehát nem idegen lelkeket kell csatába vezetnem, hanem mindannyiszor a saját magam harcait kell megvívnom, újra és újra a történelem folyamán. Vajon adnak segítséget is hozzá? Vajon milyen jel lesz a múltban, amit a jelenbéli, illetve a jövőendő önmagamnak hagyok hátra? Lesz-e tinta, mely nem folyik el e súlyos szavak alatt? Nem tudom, mert... mert még én is türelmesen keresem, de ígérem, ha egyszer az életben rálelek, akkor meg fogom mutatni...

4. A hegyi remete és a kismadár

Az idejét sem tudta, hogy mikor látta a völgyet a saját szemével. Pedig nagyon is ott volt előtte, közvetlenül a lábai alatt nyüzsgött, mint egy rettentő méhkas. Olyan sokszor kelt fel mellette a Nap, hogy a zsibongó hangyaemberek hangjai eltörpültek a hegyek sűrű erdei adta nyugalmas csendhez képest. Itt bizony még ennek is szépen szóló dallama volt. Törökülésben ült és várt. Szemei most is csukva voltak a természet elől, kezei a térdén pihentek, ujjai szinte már mereven ragaszkodtak a térdkalács adta biztonsághoz.

Egy kis madárka lépkedett óvatosan elébe. Barna tollas fejcskáját kissé oldalra billentve leste csodálkozva a szoborszerű alakot. Közelebb merészkedett, ráugrott a térdére és onnan

nézte nagy okkersárga színben játszó szemeivel. Ekkor a férfi egyik szemét kinyitotta, majd mikor észrevette a nem várt vendéget, a másikat is kitárta és egy nagyot sóhajtott. Kényelmes pózba helyezte magát és a kezébe vette a kismadarat. Amaz élénk csivitelésbe kezdett, mintha egy szuszra akarná végig hadarni a kicsiny élete minden eseményét. A férfi szelíden simította meg a tollas fejét, a kis vendég a kezeihez bújtt ekkor.

A szél egy gyenge szellő kíséretében harangjátékot hozott magával. Lágy volt és dallamos. A barna madárka kisdédként ásított egyet és nyomban elnyomta az álom pillangója. Parányi kis mellkasa ütemesen fel és le mozgott. Néha rúgott egyet aprócska lábaival, ilyenkor bizonyára rosszat álmodott.

A férfi szerzetes volt, aki itt a hegyek csúcsai között kereste azt a nyugalmat, mely segít neki megérteni a világ mindennemű zajait. Világéletében gyűlölte a hangzavart, a neszt. De amikor ez a madár megjelent, hirtelen megértette, hogy nem minden zaj rossz még az ő füleinek sem. Sőt, a kis vendég szavai, azok a csivitelő kis hangocskák a gyermekkorára emlékeztették, amikor olyannyira kíváncsi volt mindenre. Zaj volt a madár szava, de nem bántó.

Most a szél által hozott harangjáték is szívet melengető volt. Később, mikor a madárka felébredt és alaposan kinyújtózott, megborzolta magát, majd finoman hozzádörgölözött a férfinak, akár egy kismacska. Még egy utolsó pillanat erejéig visszanézett a férfinak, majd kitárta pettyezett szárnyait és hagyta, hogy a szél vezesse útját. Süvítve robogott le a völgybe, majd onnan hirtelen felhúzta csöpp testét és már a messzi látóhatár felé vette az irányt.

A férfi mosolyogva szemlélte ezt az artistamutatványt, kezeiben már a túrabottal útrakészen. Lefelé vezette lépéseit a völgy felé. Útközben füttyörszve mulatta az időt, ami még tö-

le is szokatlan volt, így ért le mosolyogva és vidáman. Mindenki örült, hogy milyen jókedvű, arca is élénk színt vett fel.

Most már tudta, megtalálta azt a bizonyos nyugalmat, amit egykoron keresett. Öregkorában is örömmel ült ki a háza tornácára és visszagondolt arra a bizonyos apró csivitelő hősre. Egy kis madár szállt rá a vállára, ránézett és finoman megcirógatta. Ekkor unokái szaladtak elé és csodálkozva lesték, hogy a nagyapjuk micsoda egy rendkívüli ember, hogy képes még a legfélősebb madarat is megszelídíteni. A nagy-papa eközben azon morfondírozott, hogy a kismadár nem rokona-e esetleg annak, aki egykoron támaszt adott neki.

5. Ki ette meg a misszionáriust?

Imádkozott most is és mindörökké, amíg csak tartott a kezében fogott piros fonál. Sohasem tudta igazán, hová is vezet. Csak belekapaszkodott minduntalan. Jó erősen szorította, soha nem óhajtotta elengedni, még ha mostanság néha iszonytató erővel húzta is valami. *Valami* sötét. Vöröslő szempárok lestek rá és figyelték, ahogy elhalad a szűk árkádok és boltívek alatt. Varjak voltak talán, kik egymás felé kuncogva kárognak.

A gyertyák a kandeláberekben szinte fáklyaként égtek és lélekként nézték a fiatal papot. A sistergésük felért egy-egy titokzatos suttogással. Égi fényekként tekintett az atya rájuk. De amikor kezét a lángokhoz akarta érinteni, azok visszahúzódtak, féltek, hirtelen hűvösek lettek. Ilyenkor az egyház szerény szolgálja elgondolkodott, hogy mi lehet rajta. Talán Káin pecsétjét viseli?

Egyszer álmot látott, amikor elbóbiskolt a nagyoltár előtt. Az utolsó emléke az volt, hogy úgy esett előre, mintha hátba szúrták volna. Ezután már *valahol* sétált. Sűrű ködbarányok

ugráltak előtte, a talaj nedves volt és valami száraz, ropogós dolgon lépkedett meztelen talpakkal. Zúgott a feje, mint egy méhkas. Fekete alakok táncoltak előtte és invitálták, hogy kövesse őket egyre beljebb.

Hirtelen egy nagy máglya fénye lobbant fel a szeme sarkából. Nagyot reccsent alatta valami, lepillantva nem tudta hirtelen, hogy keresztet vessen előbb vagy ájuljon el. Egy még élő torzó volt, aminek a karjai felé kaptak. Sáros, véres és nyúzott testén apró férgek ki- és bevándoroltak egyik testnyílásból a másikba. Feje aszott mazsolaként függött egy pár megmaradt csigolyán, az arca irdalt volt, szemei, mint két fekete pötty az éjszaka sötétjében, teljesen eltűntek. Nagyokat sóhajtott, ami fekete lángként szállt fel belőle és bűzös, kénese illatot árasztott. Olyan nehéz volt a levegő, ami kiáramlott belőle, hogy a papot körbeérve összepréselte a törekeny emberi csontjait.

Háttra akart volna lépni, lerázva az egykori emberi húscafatot, de ekkor szárnyas lények markoltak a hátába és kapták fel. Vitték a máglyához, ami igazából egy felfordított templom volt, ám a templomtorony így is felfelé nézett, a hegyes kereszt az ég felé meredt. Már jó sok ember volt rá felnyársalva. A furcsa szárnyas lény egyszerűen ledobta, és a pap arccal előre esett a fémrúdra.

Ideje sem volt, hogy felsikoltson. Ez térítette el álmából, ám ekkor valóban érzett fájdalmat. Égő érzést a kezeinél. A pokol képe villant előtte, lángoszlopok és füst. Kezei helyén csak csontok voltak, a vörös madzag szétfolyt, mint egy hömpölygő vérfolyam. Fájt hozzáérnie, de nem tudta elengedni. Egyszerűen hozzáragadt. Felette a varjak visítva nevettek és szálltak el. Tollaik belepték őt, majd szűrös kések lettek.

Ekkor felordított, hogy miért pont vele esik meg eme kárhozat. De nem jött válasz, néma csend honolt a templom

belsejében. Végül elfogadta a sorsát és hagyta, hogy elégjen. Csak ült és nézett maga elé. A végén már nem fájt semmi.

Reggel a nap első sugarai egy üres telket világítottak meg. Rom maradt csak rajta, pergő vakolat és egy vörös fonál. Mint-ha csak tegnap történt volna ez, pedig van annak már száz éve is. Minden évben egyszer megjelenik a templom és rituálisan elég, azt mondják, hogy ilyenkor összefolyik a valóság, a képzelet és a túlvilág. Hallod a sikolyokat, de nem látod a fájdalmat. Elmész mellette, de éjjel az álmaidban kísért a pap.

Misszionárius volt, akit felemésztett a sors tüze. De ő még a túlvilágon is úgy ítélte meg, hogy őt inkább elfogyasztotta *valaki*. Valaki sokkal nagyobb és ijesztőbb. A *valakiktól* kell félni a leginkább. Ők azok, akiket nem látsz és könnyen az életedre törnek. A pap viszont látta őket, igaz csak a legvégén. De már nem volt alkalma leírni a kinézetüket.

Éhes vagyok ezek után, vágyódom *valami* után...

6. Rövid nyolcas

I.

Napsütés emléket ad

Eső emléket ad

Élet időt ad

II.

Vihar definíció

Gyomok úsznak a fellegekben

Szörnyű csomópontok

Apró helyek

Fények, majd hang

Esőzések

III.

Téves hangnem

A szerző rövid tómondatokban beszél.

Például: Nikolei, ez jó.

De sosem mondja azt, amit igazán gondol.

Csak két szó van a palettán: jó vagy rossz.

A szerző hosszú, barokkos mondatokkal nyomasztja a feleségét:

Julia Arabeszk, ó én egyetlen fám és napsugaram, szívem mozgatórugója, kecses kacsóddal hoznál elém egy arabs fekete kávé, hogy kinyíljon az életerőm?

IV.

Mitől virág a rózsza, ha nem vágyik liliumra
 S mitől őszi a világ, ha mégis új gyermek születik tán
 Hallgat mély, de csak azért, mert lángol
 Béke van, amitől fázom
 Mindezt egy költő gondolata ihlette
 Aki belekúszott a névtelenségbe
 Legalábbis ezt hitte
 De említette
 Így most hírül vitte
 Az a sok gondolat
 Egy emberi hangulat

V.

A lemondás két szó, egy a tiéd és egy azé. Azért, hogy
 rávetted magadat.
 Szóval a nem egy rosszindulatú szó.
 Csak annyi, hogy nem.

VI.

Én hiszek egy képben

Jézus titokban visszatért az első Hazájába. Meglátogatott embereket, de senki sem ismerte fel, ahhoz túlságosan is átlagos volt. Farmer dzsekit és tornacipőt viselt, haja rövid barna volt. Erősen emlékeztetett egy meg nem nevezett zenészre. Egyszer egy nap megállt egy fal előtt, aminek a bal sarkában egy Szent Szülő oltár foglalt helyett. Éppen akkor jött ki egy öreg hölgy. – Szép, igaz? – kérdezte. Jézus ránézett és ezt mondta: – Igen.

VII.

Minden a felszín alatt történik.
 És ehhez söprünk mindent.

VIII.

Bergson és én sétálunk. Bergson gondolkodik, tán tanakodik.
 Ránéz a falra. Árnyékokat lát. Embereket ...ott is, itt is. Azt mondja: Vajon bennem történik meg mindez, vagy azontúl?

7. Holdbéli táj

Régen a tűz melegsége adott jókedvet, és ropogása szeretettel töltötte el a körülülők szívét. Lángjait ugyan nem érezhették oly festőinek még, néha kezeikkel akarták elérni az elérhetetlent, de amazok játékosan egyre inkább távolodtak tőlük szomorúan. Parázsleánykaik fölfelé szálldostak, majd fényes csillaggá lettek a Nagy Pásztor mellett. Azt, hogy fényben vagy sötétben szebb, amit megélsz, nem tudom szavak sokszínűségében leírni, mert mint az élet maga, folyton változó.

A Nagy Pásztor mindig kiterelte a csillagnyáját, ott járt mellette leánya is. Egyikük szeme bogara sem fogta az égi fényt, de mégis látták, amit kellett. Lelki szemeikkel kutatták az eget, a völgyet, a folyton zubogó folyót és magas hegyet, ahol süvítve rohan át a szél. Mikor minden egyes csillag a maga helyén bocsátotta ki a ragyogását, akkor a Nagy Pásztor óvatosan megsimogatta lánya arcát, mire az finoman megfogta a kezét. Szemeiből egy kis könnycsepp gördült le, majd abból egy új csillagocska született.

A Vízöntő, mondták ekkor egymás között sugdolózva a báránycsok. A leány ezek után a frissen életre kelt csöppséggel járta az égbolt udvarait. A lent lakó népek, ha csak észrevették lépteinek egyforma kellemesen csengő zajából, bizonyosan tudták, hogy a Hold kisasszony lépdel. Mögötte pelyhes gyapjú csillagbáránycska szökdécselt – kopp, kopp, kopp, kopp, kopp – hallatszott a csöppnyi paták hangja. A kis gyapjas mindannyiszor vidáman ügetett, nem félt, hogy baja esik, mert az éjszaka tengerén evickélt a gazdája társaságában, s pisze orra hegyéig nem érzékelte a külvilágot, nem, mert egy láthatatlan fonál vezette őt, amit csak azok láthattak, akik számára a legfontosabbak voltak, a szeretett aranyfonala mutat-

ta az utat. Így járták be nap, pontosabban éj és éj után a nagy vidéket.

Egyik ilyen alkalommal elhaladtak egy csobogó forrás mellett, ahol egy hölgy mosott, és csak a halkan dudorászó hangjából sejtették, hogy női lélek. Egy szelíd kis dallamocskát szólaltatott meg ajkai zengésével. Közvetlen közelében tehének álltak és ropogtatták a füvet. A nő nem nézett a két idegenre, de feléjük intézte most szavait:

– Én a Tejút vagyok, mi járatban vagytok itt?

A leány töviről hegyre elmesélte, hogy kik ők és miért jöttek ezen az úton. A Tejút bólogatott, és a végén finoman megsimogatta a leány arcát, de mikor az meg szeretne volna fogni a kezét, már nem volt ott.

– Hiába akarsz megfogni, nem tudsz, szétfolyok tenyeleid vonalában, egy folyton változó folyamnak nem tudsz helyben állást parancsolni! Szabad, mint a madár – hallotta visszhangként a fejében a Tejút hangját, mely most olyan volt, mint a csilingelő szélcsengők a nyári éjszakákon.

Ekkor hatalmas robaj rázta meg a vidéket, majd kis szőrös fülek és nedves orrocskák sokaságát érezte a Hold kisasszony a bokájánál. Egy csapat nyúl futott át az égi mezőn, egy nagy ember elől menekültek, akinek korona volt a fején, ami mindig a lecsúszott a nagy orrára, s ilyenkor feljajdult, mert a királyi fejdísznek volt súlya, és nem is egy tollpihével egyenértékű. A király lihegve próbálta elérni az elveszett nyulait, de amazok mintha ezt nem is tudták volna. Mikor megállt nagy sóhajtasok közepette, hogy kifújja magát, épp a Hold kisasszony elé került, aki vígan köszöntötte és megkínálta édes vízzel.

A király nagyot kortyolt, majd jólesően megtörölte az arcát. Keserűen és még nagyobb robajjal, mint a nyulai, ült le és fogta a kezeit az arcához.

– Jaj, most mi lesz így velem? Oda a királyságom! – höbörgött egy sort.

– Ugyan, ne bánkódj, te csacsi! Visszajönnek a nyulaid, csak idő kérdése – ült le mellé a leány, a kis bárány pedig elkezdte megkóstolni a király nadrágját.

– És mondd csak, mikorra várható az? Nekem jelenésem van a bálon, a Szaturnusz mennyasszony megkapta a gyűrűjét, és én esketem össze őt – döntötte előre búsan a fejét. Szemeiből könnycseppek garmadája esett le és folyt el jó meszszire. Mígnem egy ágaskodó arc jelent meg, majd még egy és végül az egész elveszett nyúlereg állt ott. A síró királyhoz mentek egyenest és az ölébe ugrottak, hogy megvigasztalják. A király, mikor észrevette, egyenként babusgatta, simogatta, megpuszilta és becézgette őket.

– Igazad volt – mondta két nyuszipuszi között.

A Hold kisasszony csak mosolygott, de nem szólt, örült, hogy tudott segíteni. A király és a kószáló prêmes barátai ezek után visszavándoroltak a nagy palotába, ahol minden egyes kis nyúlön ünnepi ruhácska díszelgett, és a maguk magas hangján édes melódiákat énekelgettek az ifjú párnak.

Közeledett a hajnalpír órája, ideje volt visszaindulni a Nagy Pásztorhoz. De ekkor egy sebes fuvallat miatt a leány hátra nézett. Majd érezte, hogy valaki véletlenül nekiment, aztán a földre esett. Egy kissé megsédült fiúcska volt.

A Hold kisasszony hamarjában fölsegítette.

– Sajnálom – mondta bocsánatkérően.

– Ki vagy? – érdeklődött a Hold.

– Hullócsillag a becsületes nevem, vagyis még csak tanuló Hullócsillag, én vagyok az Éjjeli Fény Hírvivője, előttem semmi sincs elrejtve – válaszolta büszkén kifeszített mellkassal.

– De a te szemedet is ezüstös köd lengi be, csakúgy, mint az enyémet és Édesapámét. Miképpen látod így a világot?

– Te is másképp érzed, hát én is, nekem a lelkem, szívem, kezem, lábam, bőröm, fülem, nyelvem és orrom az, ami a látoknak csak a szem. A hangok, illatok, szagok és a különböző dolgok tapintása felér nekem a látás adta lehetőséggel. Ahogy azt hiszem, neked sem kell rápillantanod a bárányodra, elég csak a bégetését és a gypájának a puhaságát érezned a bőrödön. Ebből is tudod, hogy szeret téged.

– Nem is félsz akkor, úgy igazán?

– De, folyton félek, a félelem soha nem múlik el, megtanultam viszont ezzel együtt élni, azzal a tudattal, hogy bátornak kell lennem, s én az vagyok.

– Hogyan kell azt megtanulni? – kérdezte a Hold, miközben odalépett a fiúhoz.

– Fokozatosan, mintha egy úton lépkednél, mindig csak egy keveset kell megtenni, nem szabad sietni.

– Segítesz nekem ebben? Jaj, gyere velem haza az Édesapámhoz és a csillagnyájhoz! – kérlete a leány.

– Nem lehet, de ígérem, hogy mindig ott fogok lenni a közeledben, minden egyes éjjel el fogok suhanni melletted – fogta meg a Hold kezét, majd egy búcsúcsók kíséretében tova repült.

A Nagy Pásztor vidám arccal invitálta be a lányát és a kis bárányt a házba, majd még egyszer kitekintett a messzi végtelen égre. Valahol épp pitymallott. Kezeivel meg akarta érinteni azt, amit nem láthatott, csak a jól eső melegséget követve végig az ujjbegyeivel, majd belépett a házba. Mikor ágyba bújtt, a kis csillagok álmában ugráltak át az ágya felett. A lánya és az ő kis báránykája ott szendergett mellette.

8. Jelkép

Csontos kezek ujjaira hajazó ágak százai lengedeztek a dermesztő, jeges fuvallatban. Arcuk a megfáradt púpos gerincű törzsük közepén síkító és egyben elriasztó kifejezést tanúsított. A jó népek el is kerülték ezt a helyet, óvakodtak belépni *oda*.

Messze volt még ugyan az éjszaka sötétje, de a Nap már lealkonyodóban, egykori aransárga köpenye most már csak okkersárga és égővörös fénytenger az ég aljában. Utolsó fényeivel megfestette a földön lévő poros rajzot. A szél pajkos gyermek módjára ezt meglátva folytatta, s leporolta az évszázados jelképet. Az erdő ezt megérezte, s odaküldte elfeledett gyermekeit. Régi álmukból fölriadtak, de nem volt idejük testet öltetni,

így animális alakokban vándoroltak. A tudatuk azonban sehogy sem fért meg eme egyszerű lények adta porhüvellyekkel, kellett egy erősebb test, ami nem lealacsonyító rájuk nézve.

Fenyőfal mögött megbújó kis hegyvidéki völgyecskének lakói éppen a vacsorájukat költötték el az ápolóikkal. Hatalmas kastély volt az otthonuk, amióta az eszüket tudták, vagyis amióta kimondták rájuk azokat a bizonyos jelzőjú szavakat. Ők nem bánták ezt, hisz nem tudták, hogy a társadalom kitzsított rétegéhez csatlakoztak. Tudatuk szerint ők csak üdülnek... jó sokáig. Ez a hely nem sokban különbözött egy jómódú bentlakásos elit iskolától, itt is voltak „gyerekek” és nevelők. Pontosan emiatt volt kiváló lehetőség egy ifjú tehetségnek a dolgok mikéntjének tanulmányozása szempontjából is ez a hely.

Az emberi akarat a szívében azt diktálta, hogy nem érdemes időt adni a helynek. A semmi közepén lévő eldugott kastély sehogy sem fér meg, mindig is ki fog lógni az élet szekrényéből. Az igazgató csak egyetlen egy személyt írt le neki, akivel talán érdemes foglalkoznia behatóbban. Szakmailag igazán különleges eset.

– Lebilincselő – így fogalmazott vele kapcsolatban.

Jól öltözött nő foglalt helyet a terem egyik sarkában egy ódon asztal mögött. Meghatározhatatlan korú és látszólag unott. Az olcsó LED fénycsövek természetellenes fénye is mintha fokozta volna ezt. Viaszfigura vagy esetleg épp próba alakja vált ki, nem egy húsvér emberé.

– Azért jöttem, hogy beszélgessünk egy kicsit, nem bánja? – ült az asztal másik végén elhelyezett székre a férfi.

– Azt hiszi, hogy egy baráti csevej majd mindent megold, csak mert a szakirodalom ezt írja. A pszichoanalízis csak dajkamese – mosolyodott el a nő.

– Magának nem is korlátozt annyira az elméje, mint itt a legtöbb embernek – vont a szemöldökét a férfi, és kulcsolta össze maga előtt a kezét.

– Nem, miért is lenne?

– Megtéveszti őket? De miért?

A nő sejtelmesen lesütötte a szemét, s így olyan volt, akár egy áldozati bárány.

– Magának túl sok problémája van, nem akarja először azokat megoldani? – nézett fel később.

– Ezt honnan tudja?! – horkant fel a férfi.

– Ki a pszichiáter és ki a beteg ebben a beszélgetésben? Én vezetem a fonalat, mindig is én vezettem... már az ősidők óta – mélyült el a nő hangja. Valahol ez egy másik egyén lélekszája volt.

– Micsoda maga, tulajdonképpen? – kezdett el hátrálni a férfi, mert a nő teste megmerevedett, kezei és lábai kifordultak, eltörték. Nyakcsigolyái természetellenes pózt vettek fel. Ezek után, mint egy egyszerű tekebábú, eldőlt, és egy sötét alak tört fel belőle. Olyan volt, mintha óriási résen füstoszlop szűrődött volna ki. Ez a valami kilebegett és körbejárta a férfit, majd megállt előtte, megfogta az arcát és átlátszó kezeivel szellemként átnyúlt a férfin.

A fickó beleremegett, majd mikor a különös rém végzett, szépen a sarokba öklendezett, ami azután előbb vérvörös lett, majd fekete foltként eltűnt. A lidérc csak egy unott vállrándítással konstataálta ezt.

– Azt kérdezted az előbb, hogy mi vagyok. De te sem tudod, hogy mi vagy – állt meg egy nagy ablak előtt, majd kinézett. Sereg varjú, holló, szarvas és egyéb más erdei állat gyülekezett kint fejet hajtva.

– Ők az én gyermekeim, most újra alakot öltenek – mutatott le a seregni állatra.

– Az állatok?!

– Nem, azok csak a bábjuk. Ennél sokkal többek. Nem igazán bírják a korlátokat, kell nekik a frissesség. Az itteniek, azt hiszem, megfelelőek, hiszen őket is megvették, ahogy minket is. Régen sokat áldoztak nekünk, de aztán keményen megbüntettek, száműzték és elfelejtettek.

– Bosszút akar állni rajtunk, amit az őseink okoztak? – lépett az árnyék mögé.

– Ha emberi gondolkodással ruházol fel, akkor igen balga vagy. Égit nem tehetsz halandóvá – hasította kénsárga kígyószemének bogarát a szegény ember élénkzöld szemébe. A férfi némán állt ott, a szemekben egy apokaliptikus világrendet látott.

– Más dolog a bosszú és más dolog az élet, ez jól jegyezd meg – mondta és erőszakosan belépett a halandó világába.

Az új egyén eleinte nem engedett, de idővel megszokta, meg kellett. Minden egyes aszott kis csenevész gyermeke kapott egy lehetőséget. A lakók szinte ugyanúgy viselkedtek, rázták örült módjára a testüket, majd nyakatekert pózban dőltek el és végül a bőrük lehámlott, a csontjaik megfakulva porladtak el. Nem bírták az isteni energiát.

Az anyjuk csak állt ott, majd egy kést fogott és szép lassan húzta el a nyaka mellett, de a végén előtört belőle a töméntelen zokogás, majd a fullasztó nevetés. Egyszerűen beleőrült ebbe.

Azt mondják, hogy a szemfülek még most is hallják és néha látják az árnyalakját, amint összevissza, ide-oda rohangál folyósóról folyósóra kezében a késsel és nevet, egyre csak nevet. Mikor ránézel, ártatlan bociszemekkel fogja meg a kezét és ezt mondja:

– Te ugye hiszel nekem?! Nem vagyok elmebeteg! Nem vagyok örült!

Bárhogyan is akarod, el nem fogja engedni a kezét, csak ha ő akarja...

9. A hegedűjáték

Messze repítelek most el. Havas hegycsúcsok fölött szállunk el, melyek mögött dúsan zöldellő erdők fogják meg egymás kezét, ahol aranypikkelyes legendák bújnak meg a bokrok között, kiknek vörösen izzó szempárjánál nincs pompásabb látvány egy halandó lélek számára. Mandolin játéka csendül fel a teliholdas éjszakák lármája közepette, jázmin, cseresznye illata kúszik a bambusz erdők titkaiba. Darvak repdeső szárnyai a folyók hűsítő habjai között, mint megannyi táncoló fiatal az ünnepek ünnepén, a színes lampionok forgatagában. Tűzijátékok törnek fel és örömteli sikolyok szakadnak ki erőteljes mellkasok orgánumaiból egyre csak. Egy nagy birodalom bölcsője telik meg élettel a világ hajnalán.

Kis házikó tövében mintha apró zöld frakkos egyén játszaná ezzel szemben a maga ütemét. Aprócska, akár a két kezem összeszorítva. Élénksárga szemében ott sejlik a csoda, a természetanya szava, mivel őt megáldotta, akkor éjjel, mikor eme parányi lélek született. Most ő szökken fel ugyanúgy egyre csak a kőlépcső fokain, s ugrik fel egy kis bepólyázott arcocskára mellé és nézi szemfülesen, majd előveszi a vonót meg a szerszámot és játszani kezd, de olyan gyönyörűen, mint senki más azon a vidéken. Egyszerre eufóriát árasztó és szívfacsaró, a világ történéseiről ad számot. Majd mikor az utolsó akkord is elhangzik, csöndesen tiszteletteljesen meghajol és eltűnik az éjszakában.

A kis lélek halkan felsír, mire lámpás gyúl az aggódó szülők kezében. Szentjánosbogarak szállnak a vidéken ekkortáiban, mire az édesanya felkapja imádottját és kilép a teraszra, a Hold fentről lemosolyog és megáldja. A nő édesdeden ringatja, mígnem a csöppség visszaalszik.

Sok minden történik aztán, felharsan a puskalövés erős hangja, majd ütemre járt léptek zaja dobszólóként hatol a lelkembe, sikolyok törnek meg néha, s végül a fináléra marad a keserű csönd. A vas fokozódó illata és a remény madara repdes egymás mellett, versenyeznek, ki ér előbb őhozzá, a madár nyer, de már így is fáradt, s mikor elébe lép, szinte elhall kicsi teste, elporlad, majd hamuból újjá lesz. A lány, ki immár öregebb, kis kezeivel megfogva az újdonsült lelket feldobja, mire az a magasba emelkedve elszáll. Ám még egy utolsó lehetőséggel hegedű körvonalait festi le, a hangszer megelevenedik és égi fényben tündököl.

Megint csak változik a természet és minden, megint újkotta kerül elénk, a violinkulcs is új, szinte frissen lépett a papírra a sok tintapont, mely a hangjegyeket jelöli. Mindegyikük kissé félve lép elő, mikor szólítja őket a kiválasztott.

A nagy színház megtelik színes emberek arcaival, kik feszült figyelemmel várnak rá. Egyszeriben elsötétül a világ, csak egy fehér fényoszlop esik rá. Fiatal szemeivel ránéz a hegedűjére, s elhúzza az első sort, majd a másodikat. Egyre inkább átszellemül, teste ugyan itt van, s játssza a dalamok mélyről jövő sorozatát, de lelke egy másfajta vidék lakója lett immár. Repdeső szárnyakkal ugrik képzeletében egy kis zöld ruhás idegen a hegedűje csúcsára és kezd bele ő is. A lány követi szemeivel a tücsök játékát, mire egyes szemekből könny csordul le finoman, szivárványként csillan meg a gyémánt csillár darabjain. A tücsök az életet festi meg a maga hangszerével, a lány, mint szerény tanítvány, imitálja pontról pontra. Ám a közönség szemei előtt csak a lány van, a tücsök néma és láthatatlan. Mire vége van, mindenki állva tapsol. Megdöbbenő és lehangoló volt eme kivételes virtuóz tehetség! A tücsök csupán csak annyit tett,

hogy ugyanazt a melódiát, dallamvilágot kezdte meg, mint sok, sok éve.

De vajon ki is volt itt az emblematisz egyéniség? A tucók vagy a lány? Akinek az egyszerű kis élőlény egykoron játszott egy nyári este valahol egy kis kunyhó tövében...

10. Angyalvadász

Szárnyaszegetten nem volt semmi esélye. Erősen sántítva lépdelt a szűkre szabott pocsolák labirintusában. Egyik kezével a sérült vállát fogta. A vére színe kezdett megváltozni, az aurája egyre inkább fakult. Nem kívánt sem panaszkodni, sem sóhajtozni. Minek is, vadkacsának nézték egy nagyobb kincs reményében és most kénytelen menekülni. Nem derülhet ki, hogy itt van. Nem lehet áruló, aki a saját fajtársait viszi vágóhídra és felborítja az Univerzum kényes egyensúlyát, csak mert óvatlan volt. Az ép szárnyával próbált meg betakaródní a hideg ellen. Még sohasem érezte ezt. Sem a fájdalmat, ami a másik szárnyából érkezett. Csálén lógott a vállai mögött.

Vajon Ikarosz is ezt érezhette a régmúlt távlatában, mikor lezuhant?

Dühöt is érzett, a kezei öklöbe szorultak. Nyavalyás angyalvadászok, olyat akarnak, amit nem hogy nem szabad, egyenesen maga a bűn! Vannak bizonyos ki nem mondott határok, amiket nem szabad átlépniük! Vajon mit fog okozni, ha rájönnek, hogy lényegében egy óriás terrárium lakói, akiket pillantástól pillantásig vizsgálnak és irányítanak? Felér a belátásuk ahhoz, hogy az Isten vagy isteneik csak papíron létezhettek?

Miközben ezen gondolkodott, több eonos pályafutásában először, puskacső bökte meg a tarkóját. Becsukta a szemét és némán várt, majd heves gyorsasággal felállt, megfordult és elpöckölte a puszkagolyót. Mindez a vadász szemében egyetlen pillanat töredéke alatt történt, amit fel sem foghatott. Mérgében ledobta a puszkáját a földre, ugróbicskát húzott elő és a vállainál fogva nyomta le a földre az angyalt. Elmerengett, hogy vajon egy halott mennybéli vagy egy élő ad több pénzt neki? Végül is minden, mi él, nagyobb hozamot hoz a konyhára...

Az angyal festményszerűen nézett el a távolba. A vadász arrafelé pislantott kettőt-hármat, semmi sem volt ott, de aztán kaleidoszkópszerű villám lökte el, majd fogta meg az angyalt és tűnt el. A vadász érte akart nyúlui, de a különös látvány ránézett, s ez elég volt ahhoz, hogy a halandó eldőljön, mint egy zsák liszt a polcon.

Ott feküdt kábult mosollyal az arcán és csak nézte az eget. Reggel találtak rá. Semmi érdemlegeset nem tudott mondani arról, hogy mi is történt vele. Csak angyalokról beszélt.

Ezek után csak takarítóként alkalmazták. Első ilyen munkahelye a kutatólaboratórium volt, ahol az Univerzum születését kutatták. Egyik nap egy színes üvegszerű ábrát látott és vidáman mutatott rá.

– Angyal! – kiáltott fel lelkesen. Minden szem rá szegeződött kíváncsian – Én láttam őket.

– Ezek szingularitások, pár hete fedeztük fel őket – szólt egy hang mögötte fagyosan.

– Nem érdekel a szakzsargon, hiszem, amit láttam, és azok angyalok voltak!

– Uram, lehet benne valami... – akarta volna mondani az egyik kutató, de a vezető egyetlen kézlegyintéssel leintette.

– Ön miben hisz, Carol?

– Ö... Istenben, meg a racionalításban is... Igazából nem tudom. Ez a két dolog nagyon gyakran mutat egymással erős átfedést.

– Nem hiszem. Ön egy vezető tekintélyű intézmény alkalmazottja, tartózkodjon kérem annak hangoztatásától, hogy a hit és a tudomány hasonló!

– De uram!

A vezető csúnyán nézett rá, amitől a tudós kisgyermek módjára hajtotta le a fejét és fordult el.

Ekkor egy lány, ámde erőteljes hang szólalt meg.

– Bolond, ki elhiszi a saját bolondságát és abból akar légvárat építeni. Viszont okos, mert makacssága erőt ad neki a megismerés szent gyökérzetű dolgához – lépdelt elő az árnyékok rejtekéből egy magas alak. Bőrén hol fehérség, hol áttetszőség mutatkozott.

– Ki maga? – lépett elé a vezető.

– Uram, a helyes kérdés inkább az lenne, hogy mi maga – lépett mellé Carol. A főnöke felvont szemöldökkel nézett rá.

– Az – mutatott a takarítóra –, tudja, hogy mi vagyok.

Megint ezer szempár kezdte el fürkészni a volt angyalvadászt.

– Én mondtam – emelte fel mindkét kezét a férfi.

– Hát igaz... – térdelt le egyszerre több ember is, csak a vezető nem volt hajlandó fejet hajtani.

– Ugyan már – nézett körbe. – Ez valami vicc? Hol itt a kandikamera? Grace, te vagy az? Milyen új típusú hologram ez, hol itt a csapda?

– Ott – mutatott az ujjával a különös idegen a vezető lába alá, ahol megnyílt a föld, és amaz lezuhant a végtelen semmibe.

– Akar még valaki mondani valamit?

Néma csend.

– Helyes, ti ugyanis most nem láttatok itt semmit, még a bosszantó takarító sem! – mondta, azzal csettintett egyet, mire vaku erősségű fény vonta körbe a helységet, majd lett megint természetes fény.

Mindenki arcán ugyanaz volt észrevehető: csodálkozás, idegesség és valamiféle eufória. Az angyal eközben már Oda-fönt nézett le. Büszke volt, mert nem derültek ki a nagy titkok. Nem lett baj. Kényelmesen dőlt hátra a karosszékben. Az ember nem lehet a mindentudás őrzője, az az angyalok dolga.

11. Elítélt szike

Füstös utcák homályában szaladt, feje fölött papírosok hulltak alá az égből, de sohasem érhetek földet, mert idő előtt meggyúltak. Csakúgy, mint minden gyertyavilágú élet akkoriban. A tenger, mi a világ nevét viselte, egyre inkább tombolt a vérvörös tajtéktól. Orkán vitte el, akiket még nem táltak fel a démonok lakomáján. Egyetlen suttogás többet ért ezer szónál. De ez csak dagadt a vaskos lepedők és paplanok alatt, amikkel el akarták fojtani rendre.

A lány, mint egy őzike az erdei tisztás sűrűjében, hirtelen megállt. Recsegés hangzott fel a távolból. Közeledett. Nagyot nyelt. A falhoz húzódott, elnyelte őt az anyai árnyék, csendben imádkozott, hogy most az egyszer ne vegyék észre. Ha százszor megmentette a Jóisten, akkor a százegyedik is legyen ilyen.

Kutató nagy bogárszemekkel hajtott végig az ocsmány tank. Egy óriás csótány, gondolta. Lépni akart, de ekkor a harckocsi megállt. A lány szíve hevesebben kezdett verni. Ilyen lehet az operában a tetőpont egy Verdi előadás közben. Nem pereghet le most az élete, hisz neki még életet kell mentenie a szükségkórházban.

A tank csigalassúsággal araszolt, közben szitokszavakat hallott a belseje felől. Óvatosan elosont a háta mögött, majd megint futásnak eredt. Így ért be a Domonkos utcába. Ott kisé megtántorodott, a fejét fogta, miközben az ég felé nézett. Falhoz kellett támaszkodnia, víziója támadt, hogy egy csuklyás kisleány rohan feléje. A kislány hangtalanul ordít feléje.

– Menekülj! – ment neki a jelenés, és szinte átment rajta. Ilonka hátranézett, de csak a szél által felvert sötét színű leveleket látta.

Nem akart hinni a babonákban, hiszen kellő racionalitással mindent meg lehet magyarázni. De vajon az örületet is? Bent az egyik gangos bérházban lett kialakítva a szükségkórház, nem volt olyan felkészült, mint a többi, de a szerény körülmények dacára is jól funkcionált. Több érzelmet látott, mint Budapest többi egészségügyi intézménye.

Nagy volt a sürgés-forgás, jöttek és mentek mellette az arcok. Látta az élőket és a holtakat egyaránt. Valahogy ez történt mindig vele. Megnyugodott, hogy most már biztonságban van. Itt nem kell semmitől sem tartania.

Nem vette észre, hogy valaki figyel. Pár napja kinézték már. *Láthatatlanok*. Olyanok voltak, mint mi. De legbelőbb énünket sohasem fedték fel, eljátszottak egy szerepet, eljátszottak egy másik életet. Az örök tükör illúziói voltak. Minden nap máshogyan akartak megsérülni. Borzalmas okkal adóztak. Egy fekete autó... Ilonkát egy kéz ragadta meg hirtelen.

– Gyere sürgősen! Van egy igen különös beteg – szólt az ápoló.

– Ki? Miért olyan... – akarta volna kérdezni, de elrágatták.

Halovány helyiségbe vitték, ágy állt a közepén. Mogorva szempár nézte őt a bozontos szakáll rengeteg sűrűjében.

– Ő meg ki? – nézett az ápoló szemébe Ilonka.

– Hát ez az! Én sem tudom, amióta behozták, meg sem szólal. Csak nyöszörög, mint a megsebzett kutya. Ha segíteni akarok, rögtön elfordul. Gondoltuk, hogy te majd tudsz hatni rá – jött a válasz.

Tóth Ilonka közelebb ment a férfihoz. Marcona alak volt, enyhén cserzett bőrű, érdes kezű. A ruháján a csípője fölött egy vágás volt. Körülötte vöröslő folt lett egyre nagyobb.

– Üljön, kérem, egyenesen, ne görnyedjen! Nem tesz jót a sebnek. Hol szerezte egyébként? – nézte meg a férfit és nyúlt volna a sebhez, de az úr megragadta a kezét.

– Azt teszi, amit mondok, vagy nagyon megkeserüli, maga áruló!

Ilonka ellökte a férfi kezét. Voltak hevesebb páciensei, de sohasem kezelt még olyat, aki zsarolni próbálta.

Még mielőtt bármiről is egyezkedni óhajtok önnel, először is mutakozzon be, úgy illendő!

– Azt majd a holnap mondja meg! – csapta arcul a lányt a férfi.

Bár Tóth Ilonka kissé megbillent, nem esett kétségbe.

– Még egyszer és utoljára kérdem, ki maga?!

– Vegye elő azt, amivel szembe ment! – üvöltötte a férfi. Vészesen közeledett Ilonka felé, prédára vicsorító orosz-lánként tornyosult fölötte. A lány egyet lépett csak hátra, de már megbánta, mert valamiért elvesztette az egyensúlyát és megbotlott. A férfi lehajolt hozzá. Ilonka egy szikét vett észre a szeme sarkából és önvédelem címén a férfi arca felé sújtott vele. A vágás az orra felső és a szemöldöke alsó részét érte. Felsínylett a vér, és amikor a marcona ezt észrevette, csak nevetett.

– Hát csak ennyire vagy képes! Pedig milyen nagy volt a szád, mikor a röplapokkal kekeckedtél.

Ilonka rájött, hogy kivel van dolga. Spicli, esett le neki. Gyorsan feltápáskodott, kiugrott, mint őz a bokorból. Ám ekkor a férfi injekciós fecskendőt ragadott, és üvegpalackból áttetsző szagos folyadékot öntött bele. Benzint. Majd a szájába nyomott két vagy három tablettát és víz nélkül lenyelte, mint kiskacsa a nokedlit. Befecskendezte a benzint az izmos karjába és kiragadta Ilonka kezéből a szikét és szíven szúr-

ta saját magát. Ilonka ekkor felsikoltott. Forgott vele a világ. Most már tisztán látta, hogy a kórház előtt elfutó lány voltaképp ő maga volt. Figyelmeztette a bajra. Most mi lesz? Azt fogják hinni, hogy ő tette! Mit szóljon? Leguggolt a férfi mellé és legszívesebben sírni akart volna. De a szemei, mint két sivatag, elméje, mint egy üres befőttes üveg volt csak jelen. Szánalmat, undort és dühöt olvasott volna ki a jó atya, ha az arca könyv lett volna.

Ha egy szem elgurult ide, akkor vajon mennyi van oda-fönt, nézett a plafon irányába. Fölötte sokan sürgölődtek, sokan szaladtak ide meg amoda, csakúgy, mint ő reggel. Sokan figyeltek az árnyékból, de egyikük sem ő volt. Valahol zongoráztak. Még tegnap hoztak egy öreg pianínót, hogy a sok nyomorúság között legyen valami szép is. Ő is játszott rajta, emlékezett, hogy viccesen kérték tőle azt a bizonyos Beethoven-művet is. Becsukta a szemeit és egy kis ideig várt. Nincs mit tenni, gondolta. Törbe csalták. Lassan felállt, kinyitotta az ajtót és nyugodt léptekkel sétált végig. Az egyik falon koszos tükör lógott. Ahogy elhaladt mellette, saját maga kislánykori képe bontakozott ki. A kislány valahogy úgy bólintott, hogy azt lehetett úgy is értelmezni, hogy „jól cselekedtél”, másrésről úgy is, hogy „én megmondtam”.

Felment a nagy lépcsőn, majd egy percre megint megállt. Szinte semmit sem hallott a zongoraszón kívül, csak rohanó tintapacák keringőztek körülötte. Szép operadarab lett volna ez. Áll egy helyben, a világ meg elrohan. Vajon helyesen cselekedett? Nem bánta meg a tettét. De nem is ő tett rosszat. Ennyit ér az, ha kiállunk az igazunk mellett és hallatni merészeljük a hangunkat. Odament a legközelebbi orvoshoz és halkan elsuttogta a fülébe, hogy mi történt. Az orvos arca eleinte meglepődött, majd falfehér lett, végül

megveregette a lány vállát és átölelte. Ilonkában ekkor tört el halkan a mécses.

- Most mi lesz? – jött az egérhang.
- Nem tudom – felelte a bajszos orvos –, nem tudom.

Semmi jó. Tóth Ilonkát elítélték emiatt, vélhetőleg koncepció perben. Csak jóval később semmisítették meg az ítéletet és rehabilitálták. De akkor már csak a szelleme maradt meg, a teste 1957. június 28. meghalt. Alig huszonnégy évet élt, idősebb volt, mint most én, de kiállt amellett, amiben hitt. Olyanért ítélték el, ami meg sem történt, miközben ezek életét mentette meg.

Tóth Ilonka, ha esetleg odafönt halod, akkor tudd, hogy hős vagy a szemünkben...

12. Nephila

A centenárium különleges dolgokat vonz magával, megnyílik egy új ajtó. A valóságot másképp kezdik el szőni. Víziókat vázol fel az élet egyeseknek, másoknak inkább rémképeket. Ki-ki maga döntse el, hogy milyen reményekkel gazdagabb az évben...

Párizsban akkoriban egészen kivételes dolgok estek meg, melyeket összeköt egy parányi kis élőlény. Egyesek megijednek tőle, undorodnak szőrös kis ízelt lábacskaiknak látványától, viszolyognak vizenyős pontszem tengerétől. Pedig valaha *Kolophón hercegnője* nem tehetett a sorsáról. Vagy mégis? Arakhnét titkon nem csak a szörnyszülött alakkal átkozták meg egykoron, hanem azzal is, hogy folyamatosan újjá kell születnie, míg bocsánatot nem kér *Pallas Athénétől*, és be nem ismeri az istennő nyilvánvaló tehetségét. Ám volt ezzel

egy kis baj, mégpedig, hogy a büszkesége nagyobb értéknek bizonyult, mint a szerény alázat a feljebbvaló felé.

Így sok alakot öltött és sok életutat járt már be. Keze kezdetben tisztán fogott, ám néha úgy alakult, hogy kardot rántott a szerinte jó cél érdekében. Egyszer a kedvese halála miatt döfött tört a disznó testű, vadkutya ábrázatú hadúr szívébe. Akkor híresült el, mint *Fekete Özvegy*. Ha társaságban fordult meg, összesúgtak a háta mögött, árnyékát a bűnének már nem tudta lemosni. Csak egy nagyot sóhajtott, és emelt fővel távozott, az ajtók és ablakok mindannyiszor erősen csukódtak be és üvegük azon nyomban kitört. A nehéz brokátfüggönyök szétfolytak, mintha vérpatakok lettek volna.

Megmarta őket, mert az ő lelkét is széjjeltépték. Kicsiny szobájában a haját fogta és ordított torkaszakadtából. Sírva ütötte neki az alabástrom vázát a nagy tükörnek, mire az berpedt. A repedés helyén enyhén napbarnított arca körvonala sejlett fel. Szemei most is kék fényben világítottak, ám a lemenő Nap mégis arany színben engedte játszani szeme bogarát. Nyolc kis üvegdarab hullott le, ami alól seregnyi fürge lábú lény futott a lányhoz. Fekete szőrös kis pufók testükből misztikusan nyolc ízelt végtag tipegett botladozva. Néhány kis pók annyira sietett hozzá, hogy rendre megbotlottak a lábaik sokaságában. Őket óvatosan, gyengéd mozdulatokkal vette fel a kezeibe és csodálta meg jobbról és balról is.

Egyik-másik kacsintott rá és illedelmesen meghajolt, mire a hercegnő arcán a pír utánózhatatlan jele jelent meg. Az ő népe volt, akik tisztelettel adóztak felé, hisz Anyjuknak hitték a leányt. Szemükben nem volt se gyilkos, se ómen, se semmi más. Csak az Anya, akitől védelmet élveztek és feltétlen szeretetet.

Egy csöpp pókocska vékonyka selyemszálat nyújtott át neki. Olyan szép volt, mint a legszebb szivárvány egy eső

délután után, s olyan ragyogó, hogy hozzá képest a versaillesi palota csak tompa, fakó kis kalyiba a kórótenger közepében.

Arakhné ujaival megfogta és alaposan megnézte magának. Remek anyag volt, azt meg kell hagyni, s szép kristályfehér fényben öltött alakot. Puha tapintása révén nem sebzett föl bőrt az emberen. Rendkívül erősnek bizonyult, mert egy másik kis pók hirtelen lebecskázott a válláról, és ha idejében nem kapaszkodik bele a fonálba, akkor bizonyosan fekete lekváros palacsinta lesz a márványkőpadlón. Olyan erős volt, hogy Héraklész is füttyentett volna egyet.

Ezt a csodát a világnak nem csak, hogy látnia kellett, hanem egyenesen meg is kellett ismernie, de azonnal. Ím itt egy centenáriumi csoda! De hogyan prezentálja ezt a nagyközönségnek, mi a lehető legalkalmasabb hely erre? Míg ezen tűnődött, a szél az ablakára fújott egy plakátot. Vidám arcokkal reklámozták, hogy hamarosan itt a Világkiállítás. Arakhné hunyorogva nézte, szemei előtt kettősen jelent meg hirtelen, majd a két kép egybeforrva kiadta a várt jelet. A lány megörült és büszkesége tovább fokozódott, amikor látta, hogy előtte katonásan rendben, tisztelegve közel 25000 pók sorakozott fel. Így már rögtön neki is tudott látni, hogy megszöjje, amit meg kell. Ekkor azonban a múlt árnyképei öltöttek alakot elméjében. Dühös emberek fáklyákkal, *Pallas Athéné* óriás méretekre megnyúlt alakja szigorú tekintettel néz le rá, majd egy rőf anyaggá bomlik szét. Szédült vele a világ. Szája kiszáradt. De erőt gyűjtött és nekikezdett a szövésnek. Hét nap és hét éjjelen át dolgozott, és egy kis vég lepel lett az eredménye a kemény munkának. Örült a szíve, hát még a lelke!

Korán vette bele magát a forgatagba. Kis standja cikornyás betűkkel hirdette a csodaselymet. Férfiak, nők és gyere-

kek ámuldozva, hüledezve nézték és fogták meg, nem hitték el, amit látnak.

Egy pap egyenesen azt mondta suttogva a mellette álló dámának, hogy ez a kreálmány maga az ördög kezei közül született, s, hogy igazán sohasem láthatta volna meg a napvilágot. Mikor ezzel a véleménnyel szembesült, Arakhné nagyon megharagudott, lesöpörte a vásznat.

– Szóval úgy állunk! – mondta, majd fekete fürgeteggé változott, amiből ezer meg ezer aprólábú pók ömlött ki hirtelenjében. A nép sikoltott és undorodva emelte fel hol a jobb, majd gyorsan a bal lábát. – Eddig csak ültem a saját börtönömben, a hálomon imbolyogva, mint egy rossz vásári mutatványos. Nyugalmat adtam nektek. De most nem kegyelmezek! Mérget elér a lelketekig, ahol már így is ocsmányságok lapulnak, ehhez nem kell semmiféle ilyen jellegű szer. Ám a kis alattvalóim tesznek arról, hogy megtapasztaljátok az én életem minden egyes pillanatát. Bábok lesztek a kezeikben, az én birtokom leszen a ti szabadságotok – szólt a póktenger sűrűjéből.

Akkora pusztítást okozott megintcsak, hogy néhány óra leforgása alatt a Világkiállítás apokaliptikus dizájnt kapott. Eldőlt pavilonok, szétszaggatott szalagok, füstölgő bódék. A szintisza félelem tapintható volt. Egy kisfiú mászott ki a romok alól, köhögött, majd felállt. Pizkos arcán könnyek gyűltek egyre csak. Elveszettnek érezte magát. Egy pók szaladt el a lábai között. Soha életében nem félt semmitől, azonban ez most megváltozott. Ijedten ugrott hátra egy üveglapnak. Hátranézett, és csomó szempár kacsintott vissza rá az üveg mögül. Hátrálni kezdett és szép lassan felkapta a nyúlcipőt.

A Világkiállítás másik végén fiatal, zilált külsejű alak lépkedett megfáradt testtel. Arakhnénak sajgott minden porcikája, a földszinttől egészen a padlásig bezárólag. Bősen

kövezték a kis alattvalói. A frissen bebábozódott egyéneket otthagyták mementó gyanánt díszilegni, elvégre mégis csak egy kiállítás részei voltak.

– Sohasem fogok se neked, se senki másnak megbocsátani! – törölte meg piszkos arcát a hercegnő.

Büszkén nézett maga mögé, ahol a pókok feszes, behúzott mellkassal álltak tisztelegve. Elmosolyodott, majd fityiszt mutatott fel az égre az istennőnek, erre egy villám hasította ketté a vidéket. Zeusz jele volt, így üzenté meg, hogy ebből még bizony bajok fognak támadni. A Moirák eközben rendre egymást szidták, mert egy életfonál összegubancolódott ismét...

13. Az elveszett emberiség

Mindig kettőn állt a vásár, sohasem csak te voltál ott a nagy lépések között, elveszve a sok fűcsomóban. Sajnálom, ha azt kellett érezned, hogy fontos vagy. Mert te vagy a nagybetűs ember, az, aki kivezet minket a sötétségből. Sohasem hallgattál meg, sohasem mondtál köszönetet, hogy párt adtam neked. Nem is értékelted igazán. Nyűg volt a válladon, sokat nyafogott, az oldalbordád kellemetlen emléke. Pedig ha egy csöpp fény világítana a koponyának nevezett szűk kis szobában, akkor meglátnád, hogy nő nélkül nincs élet. Nincs bizony. Befoghatod a füled, de ez így van. Szóval kezdj el gondolkodni és számot vetni, hogy mégis mi a fészkes fenét műveltél te a jövőben! A múlt gyermeke kéri ezt számon tőled, és már túlkön ülve várja a mesét...

Hol is kezdjem elmondani azt, amit nem lehet, mert látni kell! Hallani kell, érezni kell. Vajon képes vagyok úgy leírni, ahogy megtörtént? Nem fogok elfelejteni semmi fontosat? Meg kell próbálnom. A legrosszabb történetekből lesznek a legjobb tanárok. Ha hibáztunk is, a lehetőségek tárháza mindig ajtót vagy ablakot fog kínálni nekünk. De nem célszerű, azt hiszem, erre építkezni. Légvárból nem lesz soha kastély.

Az egész egy amolyan sötét nap folyamán indult meg. A felhők oly szürkén és nyugtalanul feszengtek fent, mintha bármelyik pillanatban ránk omolhatna. Köd szabdalta utcák bújta meg a szűk sikátorok sűrűjében, mint ezer meg ezer fortyogó kémcső. Szinte hihetetlen ez a markáns hasonlat, azt elnézve, hogy néha egy-egy szellemszerű bágyadt tekintetű arc bukkan fel. Nekik nincsenek szülei, mert csakúgy, mint a leírt hasonlat, kémcsövek gyermekei. Szomorú sors, s még szomorúbb, hogy nekik azok az emberek szónokolnak a jóról, akik őket teremtték.

Éreztetik velük, hogy igenis fontos pozícióban vannak. Megszabják őket, ruhaanyag lesz belőlük jelképesen. Energia.

Arra tanítják, hogy vannak ők, vannak a férfiak és vannak nos... a nők. A szomorú *lényegtelenek*. Az elviselt nem. Ő, pedig mennyi óda és költemény született hozzájuk. Ha csak megsejtenék az odafönt marcangoló kutya, hogy egy vékonyka hangban mennyi erő lakozik. De nem, ők csak a csészét látják, a teát már nem.

Egyre inkább hallom a sikolyok borzadályos hangjait. Néha látom is, ahogyan kúsznak fel a csatornákon a zilált külsejű nők milliói és kérnek tőlem segítséget, hogy mentsem meg őket. Ilyenkor elfordulok, vagy egyszerűen a kezeimet magam elé rakom. Nem tehetek másként, mert félek. Félek, hogy rám is ez vár majd.

Olyat mondanak, amitől nagyot dobban a szívem. Tervszerű egyén-csökkenés lesz. Túl sok az ember. Létszámleépítés várható. Olyan ez, hogy ülsz egy kávézóban, és a körülötted ülők kezdenek szép sorjában elhalványulni, majd eltűnnek. Most is ez lesz.

Fáj belegondolni, hogy pénztárcák, akarom mondani nagy tekintélyű emberek döntenek a fejünk felett. Ők állnak a nyaktiló mellett. Nem értenek ők sem semmit, csak struccok a homoktengerben.

Csat, csat, csat. Esnek a fejek, akár az eső. Nők voltak. Gyengék. Ó, hogy olvadna le a vastag bőr a képükről! Ó, hogy köpné szembe őket egy tevel!

Kezet fognak, majd felbontanak egy pezsgőt. Ünnepelnek. De mit is? Nem maradt egy szem nő. Mi lesz most így velük? Nevetni akarok, de úgy keserűen. Hahó, levágtátok a fának azt az ágát, amin eddig ültetek. Most mi lesz? Ti egyre csak fogyni fogtok. Ez nem is zavar?

Villám hasít az égbe, a prólógus megvolt. Most jön az igazi bonyodalom. Vervörös folyam ömlik le a nyaktiló kárpadján. Élénk jelenések és víziók futnak benne. Háborúk, csontvázak, melyek százlábúakat nevetnek fel köhögve. Majd csend a sivár porlepte tájon. Sötét van, de halovány narancsszín villogzik, ekkor szétrobban, mint egy gennyes buborék, és valami iszonytató mászik elő belőle. Csúszik, pedig nem kígyó. Embrió. De inkább csirkéhez hasonló. Egyet-kettőt csipog is. Az anyját keresi, szolongatja. Így telik szép lassan egy év, majd még egy. A csirkéből amorf torzszülemény kezd kibontakozni, annyira lesz emberi, mint egy csirke lehet. Most haragosan kavarja fel a föld porát. Tudatra ébred. Üvölt, mert egyedül van.

Megint eltelik néhány év. Most meg sem lehet ismeri, csak egy szőrökupac, két vicsorgó, fekete gombszem fogja közre. Sunyi tekintet bámul a semmibe. Iszonyúan megöregedett. Pedig alig telt el öt év. De az is sok idő. Aggastyánként már csak zörgő csontok halmaza, amely vár. Vár az egyszerre elképzelhetetlen és talán békésebb *alváásra*.

Szellemek jönnek felé, fejükön babérkoszorú, melyet elvesznek és a furcsa lény elé rakják. Ezekután némán előre tekintenek a lábuk felé, kezeiket összefogják, egymásba helyezik. Csipogás hallatszik, lehull a sok felesleges szőr, s lám, egy aranylós csibe, egy gyermek áll ott.

Oda akarna futni hozzájuk, de lábai nem engedelmeskednek. Beleragadnak a földbe, süllyedni kezd, úgy megy egyre inkább lefelé, mintha liftben lenne. A legvégén csak az ég felé nyúló kezei látszódnak.

Odajárulnak a szellemasszonyok, egyik virágot helyez a kézbe, de egy másik letöri a kezét és eldobja jó messzire. A többiek felvonják a szemöldöküket, mire amaz csak megvonja a vállát. Ennek így kellett történie.

Magára mutat a szellem, majd két kezével egy keresztet formáz némán. A haját a szemébe fújja a szél. Hátat fordít a többieknek és elsétál. Jó sokáig megy. Végül megérkezik. Csontváz fekszik ott, két kezét imára téve pihenteti a mellkasán. A lány végigsimítja a csontozaton a kezét. Nagyot sóhajt, talán most először. Kérdezni akar, tudni, mi a valóság.

Én is ezt tenném. S meg is teszem, mert én vagyok. Én akarok rájönni, hogy mi történt. Én vagyok az, aki csendben lázadni készül. Én vagyok a türelmetlen, aki nem ragad homályos tévelygéseibe.

– Most örülsz? – guggolok le hozzá.

Nem szól vissza, de mit is várhattam volna tőle, hisz már halott.

– *Elveszett az emberiség.* Ki vezeti vissza őket? – felelem költőien, miközben szép lassan eltűnők egy szürke felhőben.

14. Szem

Ravasz szembogarával kitüntetett figyelmet fordított a színpadias viadal minden apró részletére. Kissé görnyedten előrehajolva, egyik kezét az állán pihentetve nézte a műsort. Az életet a színház egy elnagyolt formájának tekintette. Nem igazán értette, hogy miért törik meg az egyébiránt szép arcokat az élet keserűnek ható nyomvonalai, s teszik repedezett pusztasággá. Számára csak önnön maga létezett, az volt, ami a lelke legmélyéről tört elő, semmi más. Hadúr volt a maga nemében, kard volt a nyelve, mint a sárkánykígyónak a kénköves pokolból. Nem igazán tűrhette, hogy a múlt néha-néha viszszanézzon és köszöntse, pedig olykor jobb lett volna, ha a szeme hátulra is tekint, nem csak előre. A bizalom és a paranoia különös kettőse járt szüntelenül az elméjében, lelkében keringőt. A szimfóniák mindig is lenyűgözték, így egy számára kevésbé értékelt személy – ki előrebukott, mikor nem kellett volna, s emiatt szánalmas módon kegyelemért esdekelt – sikolyait vonósnégyessel hallgattatta el, s élénk képekkel a vér-vörös folyamat, amit maga után hagyott.

Egyszer aztán különös dolog esett meg vele, mely szinte az életébe került. Egy vörös hajú leányt hurcoltak elé, fején sötét damaszt csuklya. Szemei lángvörösén izzottak a lemenő Nap fényében. Finoman ívelt arcán a düh éleződött ki. Néma hangja most is ott lépdelt az emberek mögött. Suttogott ezt-azt, melyek egyesekbe kételyt vertek.

A hadúr csak mosolygott, de nem érintette ajkát szó. A lány fölneézett, volt valami éteri az egész teste alakjában. Egy hirtelen jött szélfuvallat a teremben lévő összes fénypásmát eloltotta, sötétség szállt le az ég trónusáról, csak a lány szeme színe volt az irány annak, aki mégis mozdulni szeretett volna

az éjszakai szobában. A férfi óvatosan és megfontoltan lépett egyet előre.

– Igazán ügyes kis bűvészlúcc, aranyom – tapsolt, majd a lányhoz lépett és a füleihez hajolt.

– De ennek vége! Tudom, hogy azért hoztak elém, mert meg akartál lopni az aranykészletemből – nyomta le erővel a lány fejét a kemény márványkőre. A vér szinte megcsillant a fehérnemű erezett padlón.

– Patkány vagy, s az is maradsz! Faggyú kutya! – húzta vissza a fejét, miközben a haját tépte.

A lány tűrte ezt, de egyszer aztán egy nézésével hátra lökte, mire a hadúr a kemény színarany trónusának esett. Az orra vérre megeredt, füleiben hallotta az elmúlt sikolyok egyre fokozódó kínzó áriáját. A lány föltápáskodott, levette fejéről a csuklyát, eldobta jó messzire, mire amaz elporladt, homokká lett, amit a szél elhordott. Hosszú fehér ruhát viselt, mezeten lábain állt ott most előtte emelt fővel. Feje fölött különös gyűrű lebegett, glória, melyből dicsfény áradt. Kezeivel megemelte a gonosz lelket, a hadúr egyszeriben fuldokolni kezdett, mint akit a tengerben hatalmas iszonytató fertelem húzna le a mélybe mindjárt.

Két tollas fehér szárny kavarta fel a szenny porát. A hadúr kezeivel és lábaival úgy ficánkolt, mint egy kis hal a halász hálójába, de nem volt menekülés. Vinnyogó hangon ordította el állatias ösztönnel vezérelve, hogy mit akar a különös idegen őtőle.

– Igazságot, mint mindenkor. Azt, amivel te magadat kárhoztattad. Olyan tintát vettél a kezedbe, mellyel az írt szavakat nem érted. Nem vagy Isten, így nincs jogod ártatlanok felett ítéletet mondani. Nem vagy egyedül, nem te vagy a végtelen Univerzum – szólt hozzá, s ledobta. A hadúr a nyakát

fogta, s egyszeriben csak egy megvénült zörgő botú vénember terdepelt ott.

Az angyal ekkor szép lassan kilépett a teremből, az idő lelassult, a levegő megfagyott. Minden látszólag megállt körülötte.

– Ki vagy te? – vitte oda a szél a hangjának a foszlányait a volt léleknek.

– Az Ő szolgája, az Igazság Őrzője – válaszolta, majd egyetlen szárnycsapással eltűnt a látóhatár felett. A hadúr kívánczorgott az erkélyre és figyelte az egyre eltűnő égő pontot, majd a korlátnak támaszkodott, és ekkor a teste eltűnt, ruhái

rongyokban estek le a földre. Eleredt az ég könnye, hogy el-mossa azt, amit el kell. A vízben emberek arca és alakja jelent meg, kik örömmel néztek fel az égre szemeikkel, s a hála szavaival hagyták el ajkukat. Egy kis fehér liliom nyílt ki, miután elállt a nagy sírás, majd még egy és még ezer. Az Igazság gyermekei voltak, s lesznek majd, míg világ a világ.

A Summa Theologiae előszavait rögtön megelőzi eme történet, melyet olyan égi sorokkal festettek a lapra, hogy csak annak válik láthatóvá, aki keresi az igazság mögött rejlő dolgokat.

„Az Angelicum könyvtárában leled meg a választ a szent könyvében.”

Kezdődik a most felfestett parabola...

15. Egy erdő története

Időszámításunk pontosan olyan misztikumba illő, mint ez a legenda, melyet szerény bárdként beszélek el itt a ropogó fahasábok adta tűz körül. A régi nagy népek idején esett meg, mikor még minden összefüggött mindennel. Lelke volt a világnak, nem csak az embernek. S ha megsértetted, akkor bizonyosan számíthattál az eljövendő következményekre is egyúttal. Nem volt szerencsés tehát ebből a szempontból az Anyatermészetet bántani. Sok gyermeknek adott ő életet, és sokakat fosztott meg ettől a gyönyörtől, ha úgy látta, kárt tesznek másokban szívük rossz szándéka miatt.

Történt, hogy valahol a nagy hegyek sűrű koszorújában egy maroknyi kelta számot adott arról, hogy ők bizony nem hajtának fejet az ellenséges császár ölebeinek. Ők sokkalta különbek, ennél fogva a szabadságukat és földjeiket többre

tartják, mint egy aranytrónuson pöffeszkedő kegyúr egyetlen unott fütttyentését.

Az erdő gyermekeiként csak a szemfülesek láthatták meg őket. A gyenge lábakon álló újonc bakák, ha rossz fát tettek a tűzre, akkor büntetésképpen éjszakára az erdő legmélyén kellett nyugovóra hajtaniuk a fejüket. Fogaik vacogtak minden egyes halk rezdülésre, amit a szél hozott, maga volt ez számukra a földi pokol. Olyanokat láttak, ami felülmúlta szerény képzeletüket. Magas szarvasokat, kiknek a szivárvány minden színében pompázó agancsa koronaként jelent meg rajtuk, óriási méreteket öltő gombákat, melyek lámpásokként világították meg az avar sötétjét, kicsavart törzsű fákat, melyek nagy léptekkel meneteltek. Olyannyira elámultak, hogy azt sem vették észre, hogy a Nap kibújt a látóhatár aljából.

Mikor erről beszámoltak a feletteseiknek, azok nem akarták egy részről elhinni, másrészről elmeháborodottnak titulálták őket. Az egyik parancsnok akkora haragra gerjedt emiatt, hogy fáklyát gyújtott és kisebb légiónyi emberrel karöltve az erdőbe indult. Szemei vérben izzottak a fáklyafényben, a Nap óriási fekete árnyékot vetett sietős léptei mögé.

A kelták megtudták mire készülnek a galád hódítók a szél szavai által. Füleltek és figyeltek egyre csak. Szemüket résnyire húzták, arcuk megfeszült. Eggyé váltak az erdő lelkével.

Súlyos kardok és páncélok hangja verte fel a vidék csendjét. A katonák lélegzete látszódott. Láruk nyomán sírt a föld, minden élőlény elbújt előlük. Egy-két fa megpróbálta feltartoztatni őket, de mindhiába. Egyetlen kardcsapás is elég volt ahhoz, hogy a gyertyájuk lángja végérvényesen kihunyjon.

Az Anyatermészet elborzadt, s egy kislány alakjába jelent meg a dühödt hadi emberek szeme előtt. Nem szólt, de nem is kellett, már a nézése is rémisztő volt, a légió tagjai elhúlva és

rettegéssel telve csukták be szemüket, lábukat ikszbe rakták és csak remegtek egyre, mint a kocsonya. Ám a parancsnok arca olyan, volt akár a kardja. Acélos penge, acélos lélek, de sajnos nem a jobb fajtából való. Egyszerűen félretolta a lányt, de az nem mozdult el, ekkor ellökte erősebben, mire az a sáros földre esett. Felköhögött, szemei még mindig morc ábrázatot öltöttek magukra. A parancsnok nem nézett rá ezután, csak ment tovább, de senki sem követte, senki sem mondta neki, hogy baj lesz még ebből. Egy sziklaszirthez érve ledobta a fáklyát. Az szép lassan esett a mélybe, ahol egy rövidke pillanatig eltűnt, majd hirtelenjében óriás alakot öltött. Valódi tűzdémon lépett ki, öreg ráncos arca volt, parázs szemei a parancsnok hátát fürkészték, hosszú szakála a lábát nyaldosta.

A kelták nyilaikkal kezdték el támadni, a légionárusok félelmükben menekültek inkább, hiába a dicső cím és az aranyjelvény, ennyit nem ért meg nekik. Idegen földön voltak, távol a hazájuktól, természetes, ha úgy ítélték meg, az életük fontosabb jelen esetben, mint a parancs.

A kelták sorra szegezték rá fegyverüket eközben a tűzre, amaz nehézkes léptekkel tarolta le a fákat. A kislány szemeiben a szomorúság könnyeket szült. A tűz nem vette őt észre, a keltákat sorra kapdosta fel és nyelte le egyben. Végül az egész erdőt elfogyasztotta, nem maradt más, csak füst és hamu.

A kislány ott ült egy korhadt fa mellett és hallotta még a ropogását. Meghalt a lelke egy része, meghalt egy embersegreg, kik összefonódtak immáron az erdő sorsával, ami befogadta őket. Úgy látszik, nem maradt már semmi.

Ekkor kisdéd sírása rázta meg a feszült csendet. Kis pólyás lapult meg a száraz fű között, alig lehetett pár napos, bizonyára valamelyik harcos utódja lehetett, aki a csatába esett el. Kék

szemei, akár az égbolt, amin a Nap ragyog, szeplői, mint szelíd szarvasok. Szalmaszőke haja akár a fák frizurája egy őszi hajnalon. Az Anyatermészet karjaiba vette, és édesded dallamokat dúdolt a füleibe. A parányi kis életke egy nagyot ásított, majd elaludt. Az Anyatermészet elmosolyodott, elindult a megmaradt gyermekei sűrűjébe, lépte nyomán visszatért az élet. S ott, ahonnét a halandót felvette, kis csíra bújt elő a földből és nyújtózkodott a Nap felé bátran.

16. Druszán druszája

Most kopasz kupolák ölelik körbe a hegyek fejtetőit, lejtőin víg szarvasok ügetnek és pillantanak fel ránk, ránk, emberekre, kik ezt a regét hallgatják. Zúgja ezer szélcsapás és folyómeder kürtje Druszán bős szavát, mikor megteremtette a nagy-szerű Óriások Hadát...

A Mecsek akkoriban még parányi leányzó volt a nagy hegyek klánjában. Csak felnézett nagyapáira, kik már hosszú szürke szakállal és suta fogsorral pipázták a taplót. A Mecseknek még csak gyermekláncfű, búzavirág és pipacs koronája fonta haját. Néha egy-egy fecske szállott reá. Itt lelt menedékre az eltitkolt gyermek, kit elüldözött farkocs bajszú fejedelem, s ki a Druszán nevet kapta a keresztségben.

Druszánt befogadta eme szokatlan világ, sőt a lakóit is kíváncsivá tette. Eleinte óvatosan lépdelt a síró gyermeki lélek felé, ki egy kosárban feküdt. Oly ártatlan volt és oly törékeny. Valószínűleg emiatt hagyták el az udvari emberek is, túlságosan önmagukra emlékeztette őket, s a fejedelem nem maga képét látta szemeiben, hanem valami egészen más dolgot...

Ezt akkor értjük meg igazán, ha mi is karddal és pajzzsal születünk volna. Druszán szemeiben ott volt a természet, ott folytak a folyók, ha sírt, ott virítottak a növények, ha csak felnevetett. Ahogy nőtt egyre inkább, úgy vált ki a tehetsége is. Életet volt képes alkotni. Fák emelkedtek ki és nyújtózkodtak, mintha csak legédesebb álmukból ébredtek volna fel hirtelen. Kövek moco-rogtak és szánkáztak vígan le a hegyek oldalain, és azt mondják, hogy aki ezt látta, rájött, hogy ormok születtek meg, mint hegyi emberek apró megváltói.

Druszán tizennyolc éves korában, egy ember fejet formált meg juhar és szilfából. Azt mondják, oly szépen,

mintha csak két ember találkozott volna a kézben. A juhar, mint büszke férj nyújtá erős karját a szépséges szil menyasszonya felé. Majd ekkor váratlan dolog történt, a két fa egybeolvadva egy újabb léleknek adott otthont. Megszületett a nagy termetű egyén. Szegény azonban alaposan bele volt ragadva a földbe. Két kezével azért megpróbált kimozdulni, de ott csak kövek lettek a lapos földből. Segítségkérően nézett fel Druszánra.

A fiút is meglepte a jelenet, ő is nyújtá kezeit, de az Óriás nehéz volt, csak azt tudták elérni, hogy még több Óriást „húztak ki” a felszínre. A végén már az egész Mecsek gerincét belepték. A legelső, amelyik Druszán druszája volt, mert eleinte csak „Druszánt” szólongatta, az most elnézett a távolba és meglátta, hogy a szomszéd családtag, a Mecsek nagyapja, a legöregebb kényelmetlenül füstöl. Harc dúlt ott.

Druszán is látta, felnézett az Óriásra, mire amaz némán bólintott. Ez azt jelentette, hogy ő marad és megvédi, amit meg kell. Nem megy sehová, a gyökerei idehúzzák. Ez a családja vérvonala. Ő már ide született meg.

Jött is a nagy had, ezer meg ezer sötét képű vitézzel, melyeknek arcába volt írva a kegyetlenség, a kín és a halál. Jött is utánunk bős szerzetes képébe a csontkezü kaszás, szedte fel az elhullt lelkeket. Az Óriások felkapkodták a nagy hévvel jövőket és úgy ropogtatták meg őket, mint öreganyáink a tengerit. A fejedelem arcán lévő szőr redő erre csak még jobban megvastagodni látszódot. Hát illik ily szörnyűséges csínyt elkövetni ellene? Úgy hiszem, hogy igen. Druszán egy fa mögül büszkén nézte, majd lehelyezett egy kis kövecskét, amiből katonára sarjadt. A katona kezét a föld felé hajtva kinyílt egy növényke, aztán abból egy újabb legényke táncolt ki. Ezek is az idegenekre támadtak.

„Egy leány becsületét nem sérti senki!”, hangzott fel rendre a felelet. Végül győzedelmeskedtek és a Mecseken elült az idegen láng. Ugyan szállott fel füst és korom, de a nyugalom terült már el az asztalon. Druszan lenézett, majd fel és látta, hogy az Óriások Hada megmerevedik, majd álmodni kezd. Azt mondják, ha csak egy kicsit is bántod a Mecseket, Druszan kedvesét, akkor az Óriások szeme felnyílik és eljönnek érted, hogy izzó piszkavasra feltűzve, nyárson kaparják ki a két szép szemed világát...

17. A pestisdoktor

Felemás volt a világ, amikor a Jóisten felfestette az életszíneit. Az egyik felén a Nap ébredt fel vörös okker koronájában, miközben a sötétbarna fákról csöpögtek le a vihar maradványai. A másik oldalon meg Hélios leánya nézett körbe a hajnali ruhakoszorúján. Szíve szerint sírt volna, emberek százai heverték szanaszét, mintha egy óriási játéktenger kiöregedett élettelen bábuik lettek volna. Férfiak, nők és gyerekek néztek jobbra nyitott szemekkel az ég felé nyújtott kezekkel. Körülöttük magas, hórihorgas óriásmadarak nézelődtek. Fekete csuklyát viseltek és szemeiket ugyanaz a sötétség lengte be, mint a csuhájukat. Mögöttük fásult képű talicskások bandukoltak és kapták fel a porhüvelyeket szép sorjában.

Az egyik orvos leguggolt egy fiatal nő mellé, levette a fehér arcmaszkját, kéklő szempár sejlett fel. Szőke haja a szemébe hullt, mire kezével óvatosan megigazgatta. Elnézett a látóhatár felé, majd nagyot sóhajtott, szeméből könnycsepp futott végig az arca repedésein. Megfogta a lány kezét ott,

ahol nem tarkították a gyilkos kór lenyomatai. Mintha csak érezte volna még a lány fakó ereinek mélyről jövő ütemes lüktetéseit.

Látta a lány körvonalait, ahogy szeme előtt egyre jobban kiélesedik. Vajon ő is látja a másikat? Kezével meg akarta érinteni a lány haját, de az hevesen elfordult és egy férfi arcába ripakodott erőlesen.

– Dehogy megyek hozzá, még csak nem is ismerem őt! Erre nem kötelezhetsz, nem és kész!

A férfi gondterhelt arccal vakarta meg az állát. Kezeivel erősen markolta meg az előtte lévő karfás széket, nagyot akart a széken lökni, de belátta, hogy ez a lépés a részéről teljesen felesleges és nem akar örülni tünni, így is elég a baja. Közeledett valami iszonytató a távolból. Egy asszony fogta meg valamelyik nap a csuklóját és réveteg arccal mutatott fel az égre, nem mondott semmit, de a mellette serteptertelő alig nyolcéves kisfiú közömbös arccal mondta ki:

– Sötét madarak és patkányok.

A férfi beleborzongott ugyan ebbe, de hidegvért erőltetett magára és körbetekintett. Semmi nyomát nem látta, hogy valaki rajta kívül felfigyelt volna erre. Örömmel nyugtázta. Vidáman bandukolt haza, ahol szembesülnie kellett, hogy a Sors fintora kínzó gyorsasággal lepte meg.

Kisfia köhögött, és a szájából pirosuló folyam ömlött. Pár óra elég volt ahhoz, hogy a kaszás az édesapja mögé állva némán bólintva jelezze a fiú felé, hogy itt az idő. Az édesanyja és a nővére hét napig csak sírt és virrasztott az ágyacskája mellett.

Azután az édesanyja árnyéka is elhagyta a földi világot. Végül csak a lány és az édesapa maradt ott a kicsiny szobában, amit most már csak egyetlen gyertyaláng lengett be miszti-

kusan. Hirtelen jövő szélfuvallat kitárta az ablakokat, nagy hangja volt, de eltörpült a halotti csendben. A gyertya fénye elfutott ijedten.

Valami megmozdult a sarokban, ahol egy öreg hintaszék porosodott. Recsegve-ropogva adott ki hangokat. Két ijedt szempár próbált egymásra nézni: ez nem lehet véletlen! Szabályosan megijedtek a történektől. Nem hittek a szellemjárásban.

Az ablakpárkányra ekkor hollóforma madár szállt, azért csak olyan forma, mert sokkal nagyobbnak és veszedelmesebbnek hatott. Károgott egy sort, ami felért egy üvegtöréssel, a lány a füleire tapasztotta a kezét és letérdelt. A férfi idegesen hessegette a madarat, de az csak nem akart elmenni.

Ekkor rágcslásra lettek figyelmesek, mintha a tulajdon testüket és lelküket enné valami borzalmas szörnyűség. A falak megmozdulni látszódtak, a virágos tapéták leváltak és kisebb porfelhő keletkezett, majd egy nagy lyukból hömpölygő patkányfolyam tódult ki. Kis orrukkal idegesen szagoltak körbe és rohantak a két élő lélek felé.

A lány a közeli tükör felé hátrált, ahol hirtelen hátratekintve saját megsavanyodott időskori csontvázarca nézett vissza rá. Egy arany szobrocskával betörte a tükröt, az üvegszilánkok a gyorsan érkező villám fényében felfestették egy fiatal fiú alakját. Kék szeme beragyogta a legveszedelmesebb éjszakát, arany haja fényt hozott minden szívbe és lélekbe. Kedvesen nyújtotta a kezét a lány felé. A lány próbálta elérni, de nem sikerült neki, mert egy sötét csuklyás alak csontváz kezeivel elkapta és lezárta a száját.

Az édesapa ott ült a szoba közepén, amikor a vihar elült. Bőven elmúlt már éjfél. A lánya teste a vállán nyugodott, még élt benne a lélek, de már csak napjai voltak hátra. Gyorsan

akart az apja cselekedni, mert annak látta értelmét. Nem tudta, hogy mi vár rá, nem is akart belegondolni.

Most ahogy abba a dühös zöld szempárba nézett, ami pontosan olyan volt, mi a tulajdon két szembogara, eltűnődött azon, hogy mennyit ér az élet így utólag.

A lányban olyannyira pumpálódott a felfokozott heves érzelem, hogy kapkodva lélegzett. Köhögött és kezeivel végigtapintott az állán, mert egy ragacsos anyag cseppent le a földre. Piros volt és meleg. Forgott vele a világ, táncolt körülötte minden, csontvázak és más démonok invitálták, hogy csatlakozzon hozzájuk. Látta a régi emberek képeit, majd egy nagy villanás és koppanás... Ezek után már csak a delírium tartotta életben.

Egyik nap egy fiatal fiú fogta meg hideg kezét és búcsúzott el tőle. Fehér rózsát rakott a mellkasára. Aznap keltek volna egybe, de ez már nem történt meg.

Az édesapja ezek után nem bírt beletörődni ebbe, és kereste a megoldást arra, amire nem lehetett. Tíz év múlva őt is elragadta volna a gyilkos kór, ha a tartozásai miatt nem éri fémes golyó előbb egy sikátor sötétjében egy esős éjjelen, újhold idején.

A gyilkos ezek után falánk behemótként szedte az áldozatait. Madárszerű orvosok jártak reményt vinni és megkísérlni gyógyítani azokat, akiket még lehetett. A fiú is egy volt közülük.

A lány, kit megérintett, nem az ő kedvese volt, csupán csak hasonlított rá a valóság halovány fénytükrében. Mert minden egyes ember továbbadja a másinak az emlékeit önön tudatukon kívül. Ez a lány valahol ismerte a múltjában a másikat, így tudta felidézni.

A fiú még egyszer rápillantott, majd letakarta az élettelen testet, visszavette a maszkot és elsétált a következőhöz...

18. Ki is az igazi magyar?

Nagyon régről maradt meg ez a történet, több száz másik társával felfűzve egy vastag bőrkötéses irományban. Szép kék tintájú pennával írták azokat is, csakúgy, mint azt, amely megfosztott az élettől egy ártatlan lelket.

A történelem során számos szomorú sors fonódik össze, de egyik sem volt oly szívszorító, mint ami 1920. június 4-én esett meg. Szinte látom magam előtt, ahogy a két „névtelen” politikus próbál erőt venni a keze remegésén, miközben odaírkantja az aláírását. Nem akarták, de meg kellett tenni, két ember a közel ötmillió másikért.

Egy kis faluban történt, amiről most mesélni fogok, sajnos nem tudom, hogy mennyire igaz a történet, ezért csak annyit mondok el, amennyit nekem meséltek el az ottani öregek, se többet, se kevesebbet. Ők is mélyen hallgattak erről, mélységes fájdalom vegyült a szavaikba.

Csöndben ültek le velem az egyik tavaszi este, amikor oly szépen hallatszik a falu határából a tücskök hegedűjének a szava, amikor a bárányok is békésen bégetnek be az aklokban. Amikor szinte öröm hallani a kalászkok zizzenéseit. Volt egy gazdag nemes itt, aki büszke ember hírében állott, ámbár a szíve sehova sem húzta őt oly mód, mint ahogy a hatalom és a pénz csábítónak mondott illata. Ha kellett, magyarnak, ha úgy kívánta az élet, akkor tótnak, de volt, hogy rácnak is titulálta magát. Hogy melyik is volt igazán? Nos, mindegyik és semelyik.

Volt két szép gyermeke, akik már jócskán benne voltak az ifjúkorban. A fiúnak már vígan pöndörödött az arcán a huszárantenna. A leányt is sok kérő ostromolta. Furcsa volt az öreg szemében, hogy a két gyámoltja nem az ő szemével látja

a világot, hanem azt a különös magyar mentalitást követik... Biztos az anyjuk ültette beléjük, mikor még tejet ittak, igen, csakis ez lehetett! Nem nagyon érdekelte volna különösebben ez a dolog, csak egy darab piszok lett volna a körme alatt, de azt azért mégsem hagyhatta, hogy ország-világ előtt emiatt veszítsen az oly szépen felépített presztízsből... Nem, nincs akkora bőr az ő tulajdon orcáján, ami el tudná viselni ezt a szégyent! Hát mit képzelsz ez a két suhanc, nem ettek ők még annyi dödöllét az élet adta tálból, mint ő! Na majd móresre tanítja őket.

A fiú Sándor napján született, ezért érdemes és szerencsés dolog volt, hogyha ezt a noment kapja, a húga a Klára nevet viselte. Jóban-rosszban összetartottak, olyanok voltak egymásnak, mint a madár a fának, egyik védi a másikat.

Egyik éjjel rejtélyes távirat érkezett a messzi Pestről. A Honvédelmi Minisztériumból küldték, s veres pecsét volt rajta, mintha vérbe mártották volna. Mikor Sándor felbontotta s elolvasta, keserűen ült le a zsámolyra, egyik kezét az állára helyezte. A levél tartalma úgy kívánt szólni, hogy azonnali hatállyal csatlakoznia kell a honvédek táborába, mert harc-készültség van, s minden emberre szükség van. Az édesanyja finoman kivette a kezéből a papírost, s csendben konstataulta a helyzet reménytelenségét. Azt gondolta, hogy a csatáéren fogja elveszíteni őt. Az apja fizimiskája ugyanezt tükrözte, de legeslegbelül örült, az a hely a szíve legsötétebb részében volt, ott, ami olyan, mint a pokol kénköves trónterme. Az anyja elmondott érte egy imát este, majd reggel mindannyian kikísérték az állomásra.

Velük ment a fiú barátja, Klára vőlegénye, egy vakmerősé-
géről híres legény is, akit a faluban csak Betyárnak becéztek, mert pontosan olyan volt a bajusza, mint a régi haramiáknak,

de a szemei olyanok voltak, akár a Fiastyúk csillagai, szépek és szelídek. Az apjuk nem szívlelte, mert a fiú nagyon is sokat tett, hogy Sándor és Klára mindinkább magyar légyen, mint más. Őt is meg kell emiatt büntetni, itt senki sem jó, itt mindenki bűnös. Mivé légyen így a világ?

Tíz hónap telt el a vonat elindulása óta, a kalendáriumok lapjain az 1920-as év szerepelt. Közeledett a nyár, már érződött a gyümölcsöt hozó fák illata. A kis gőzös, mely a Mária névre hallgatott, vidáman pöfögött a szép Alföldön. Két arc nézett el a messzi távolba, két megfáradt lélek, akik túléltek az akkori legrosszabbat, s most mentek haza megpihenni, örülni, élni. Két jó barát, két bajtárs, két fivér.

Június volt, a negyedik nap. Tíz órakor berobogott a vonat az állomásra. Vastag gőzfelhő lepte be, mintha egy kísértet lenne. Majd szusszantott egyet. Az utasok kiszálltak, mások meg helyet foglaltak a felszabadult helyeken. Családok találkoztak, barátok ölelkeztek, párok fogták egymás kezét.

Sándor és a barátja, Imre vidáman, egymás vállát fogva lépett ki az állomás elé, s szívta be a friss levegőt. Szép volt a nap, nekik még igen, hisz nem tudták, mi vár rájuk. A nap ekkor elfordult, bebugyolálta világító sárga testét egy szürke felhőkossal.

Valami megreccsent a közeli rekettyésben, egy fekete lyukas vasrúd kúszott ki belőle, majd egy rövid kattanás, egy ájult test, egy ordítás. Szegény nap óvatosan kilesett, s meglátta, hogy fiatal férfi fekszik a poros úton kitekeredett pózban, nyitott szemekkel, alatta vér hömpölyög vad folyó módjára. Mellette egy másik alak próbálja élesztgetni, de mindhiába. Majd óvatosan leveszi fejéről a katonasapkát, s mélyen tiszteleg bajtársa előtt. Megkondulnak ekkor az ég harangjai, elered az eső is, s szépen hullik le, mint a gyermekét elvesztő

édesanyja könnye. A közeli plébánián elütik a delet. A sors lepecsételt, aláírt egy életet.

Pár nap múlva, mint egy megkínzott rabból, úgy szakították ki Magyarországból a húsát, a területeit. Akkortájt temették el Imrét is. Szép, csendes, meghitt volt. Klára még virágot is tett a földi mementójára, egy szál fehér rózsát.

Azt beszélik, hogy sokan nem tudtak mit kezdeni a hellyel, s inkább a könnyebbik utat választották, nem fájt nekik, ennél már nem volt mardosóbb. Sándor is ilyen volt, egyik nap riadt arccal szaladt be a szomszéd Pista bácsi, hogy nagy a baj, a Sándor fiú szemes kötél nyakláncot vett fel. Rögtön odahajtottak, ahol az öreg rálelt. Ott lógott az egyik körtefa vastag ágán, akár a legszebb és legátkosabb medalion. Kezében nem volt más csak egy zászlódarab, rajta egyetlen szó: NEM.

Az édesanyja lerogyott, az apja elfordította a fejét, de közben magában hálálkodott, hogy ím, mégiscsak van igazság.

Klára nem szólt, ezek után nem is hagyta el az ajkai szelíd szegletét szónak nevezett hangfoszlány. Így telt el rengeteg esztendő. A leányból asszony lett, de sohasem vette fel a menyasszonyt megillető fátylat, csak feketét hordott. Élete alkonyán pont olyan szelíd volt, mint mikor kis virágként ragyogta be a nagy nemesi kúriát. Én még megfoghattam a ráncos kezait, mire ő mosolyogva megsimogatta az arcomat, finoman megigazította a szél által széjjelfújta hajam egyik tincsét, majd megcsókolta a fejemet. Azt mondják, meglátta bennem a régi fiataalkori önmagát, azt, amelyikről azt hitte, hogy már rég elveszett. Élete utolsó óráján végre egy utolsót szólt, mindössze egy mondat lebegett fel akkor angyali dicsfénnel a régi tisztaszoba falai között.

– Lehet, mert kell...

19. Vakon megbízva...

Soha ne kérd meg, hogy elmondja neked eme rémséges históriát, melyet szinte már bőrszagató sikolyok közepette adnak tovább egymás között a csupasz, fekete feszületszerű törzsű nyírfák. Az első, amit a szerencsétlen halandó megtapasztal, még csak egy ártatlan szélfuvallat, szűkre szabott sóhaj, a Lélek szava, alig ér a bőrdhöz, rögtön égnek mered a rajta lévő szőr. Pedig ő nem is akarta ezt, mindössze csak szólni szeretett volna...

Most, így csak a fák látják szürke füstként elmosódott alakját néha, ahogy az éjjeli nap fénye rácsodálkozik a sötét világra egy kisebb pocsolóban, mely az esti harmat fényéből keletkezett, megláthatja rég elveszett képét, ilyenkor reá mosolyog, jól megnézi a múltat, majd egy könnycseppel elmossa azt. Rég volt már ember, rég volt, amikor szinte kislánként indult el *hozzá*.

Oly ifjú volt még akkor, hogy aranyos szőke hajtincsei még csak tizenhét esztendő napjának fényét tudták előcsalogatni. Piros kis köpenyében vágott neki az útnak, hogy elmondja drága nagymamájának nemsokára, mire újra feljön az ezüstsínű égi vándor teljes alakjában, már kimondta a boldogító igent, ami talán az ő szívében örökre szól...

De nem így esett meg a nagy Kerek Erdő sűrűjében, pedig akkor már két aprócska törekeny szellem várta a világra jövetelét a saját szíve alatt. Egy Éva leánya és egy Ádám fia. Akiknek, félek, hasonló Sorssal kell majd megbirkózniuk, mint egykoron az édesanyjuknak. Az a rém, az a borzalom, mely ott lapul minden bokor sarkában, mely ott próbál meg lobogni az ember lelkében, ha engedi, ha nem elég erős. Meg akarsz bízni benne, tudni akarod, hogy... hogy számíthatsz rá. Valahogy az emberi kapcsolatok bonyolult és egyben

rendkívül törekeny hálózata is épp ilyen, ha egy művész le akarná festeni.

A lány apja festő volt, s egy nap furcsa kérdésnek eleget téve jósolta meg utódainak az elkövetkező jövőt. Így egyetlen szíve magzatjának, hogy az Éjjeli Égbolt Kuttyája szagatja szét és viszi el, unokáinak, hogy egy Janus leányaként tevékenykedő rémes némbor fogja étkeül elfogyasztani őket. Azt mondják, hogy a csillagok csupán Isten sakktáblájának a bábuja, és a helyük sosincs kőbe vésve. Ez itt is érvényes, szent az igazság.

A főszereplő „kis piros” vígan ugrándozott az elképzelhetetlen veszedelem felé, nem is sejtve a végkimenetelt. A boldog embernek más az életfelfogása, számára nem létezik olyan, hogy veszély, ezért talán épp ő maga lesz a kockázat.

Két jól megtermett sárga szemben ekkor az éhség tüze vilant fel, miközben egy vaskos rózsaszín izom nyalta meg egy fehér agyaras száj szélét, kissé még meg is harapta az ínyét, annyira várta már a jó falatot. Vér csöpögött le így folyamként végig a testén, majd következett a nagy ugrás a sikoly. Ezek után már csak a puska éles elsülése volt hátra a tetőpontig, majd a holttestről füst gomolygott el meggyötörten. Két kisdéd sírt bele a lemenő Nap sugarába, az idő meg csak egyre inkább rohant vészesen.

Szeme bogara fakó lett, mintha egy dunsztos üveg vette volna át a helyét. Nem létezett számára sem idő, sem tér, csak a feltétlen lebegés. Lebegett egynéhány síkon. Tovaszállott ő már.

Egy lélek elment, s légyen belőle kettő. Légyen belőlük király és királynő, majd ha rátermettek lesznek, s kellő akadálylallyal megharcolnak és szembesülnek életük folyamán. Kamasz fejjel menekültek, mert egy csontváz emberi bőrt vett fel, rab-szolgasorba taszítva őket. A Halál Angyala néha különös játékokat űz az élőkkel a fenti világban. Hádész leánya nem válo-

gat. Később amikor azt hitték, hogy minden a legnagyobb rendben, akkor érte őket a következő csapás. Eleven étek az Üresség Úrnőjének a Lakomáján. Miután elnyelte őket, egy nagy örvénylő hurokba estek, de nem haladtak sehová, majd felnőtt alakjukban lettek egy *másik föld* urai. Vajon ők is vakok lettek egyszer az életük folyamán a döntésük miatt, vagy édesanyjuk hálát adó szent szavai imaként jutottak el a Sorshoz, aki meghallva a szeretetteljes varázslatos szavakat továbbította *neki*? Ki tudja. Én bizony csak eddig ismerem ezt a történetet...

20. Hóvirág – Szimfónia

A mester mérgesen dobta el a papírost az asztalról, majd egyik kezével a homlokához nyúlt és nagyot sóhajtott. Karjába dőlt és keserűen nézte az egyre inkább sűrűsödő hópelyheket az ablak vastag tejüvegén. Mintha nem is lenne se eleje, se vége ennek az egésznek. A sarokban állomásozó nagy, öreg óra ingája épphogy csak elütötte a nyolcat, máris sietve igyekezett a kilenc felé. A kandalóban vígan sercegetek a fahasábok, nekik aztán bizony rövid életük volt.

Ekkor lágy, andalító dallam szólalt meg valahol az egyik félreeső sarokban. Oly haloványan, hogy mindössze egy pillanatig volt jelen, de már ez is elég volt arra, hogy gyorsan felírja lekottázva remegve a csuklójára, közben pár csepp tinta rácsöppent a mahagóni deszkalapokra a földön és a fehér ingére. Az ingén lévő kék tintapaca lassan növekedett, majd idővel később egy kis fakunyhó képe formálódott ki belőle, majd egy tágas virágos rét. A virágoktól illatozó mezőn emberek végeztek a dolgukat, és ha a mester ránézett, vidáman visszaintegettek. A mester ijedten dobta le magáról az inget,

abban a hitben, hogy ha leveti, akkor a tinta-világ összerosódik és eltűnik, de nem ez történt, a közeli falon lógó tükör kis karcolásain is visszatükröződött az élénk kép.

Egy hirtelen jött komisz szélfuvallat kitárta az ablakot és beinvitálta a csúf, zord telet a szobába. Csak erőnek erejével tudta becsukni. Bele is betegedett ebbe a lépésbe, csak az első, ablakba felkúszó kis hóvirág hozta meg az arca egészséges arcpirosságát. Egyébiránt elég csúnya köhögés váltotta fel az apró szoba csöndjét. Nagy piros pöttyös fehér damaszt zsebkendőbe fújta az órát és tüszentett.

Sok kis katicabogár, lepke, méh és hangya figyelte aggódva, hogyan telnek el egyre a napjai. A kis hóvirág az egyik nap különleges látogatóval köszöntötte. Apró leányzó csücsült rajta, majd egy kis repedésen bemászott és a mester egyik ujján elaludt. Mire felébredt, ő is fenn volt. Csodálkozva vizsgálta, mire az aprócska tünemény elmosolyodott és felállt. Áttetsző bőre hosszan megcsillan a nap sugaraiban, valóságos prizma volt. A mester szemügyre vette kis arcocskáját, mire büszkén felemelte azt. A mester készített neki egy kis zugot a fekhelye mellé, gyufásdobozban megágyazott neki. Gyűszűbe rakott neki csöpp vizet és némi nemű kekszmorzsát. Egy régi szalagsíkból kitűnő dunyha és takaró lett.

Ezek után minden nap úgy telt el, hogy a mester és a parányi lány együtt kelt és hajtotta álmokra a fejét, ez idő alatt a betegség mintha el is tűnt volna. Vidám lett, friss, akár egy kis virág. A tavaszra lassan nyár jött. A kalász aranyban ragyogott, a cseresznye rubin színt vett fel, a tücskök ciripelő koncertet tartottak minden este. Ilyenkor mindig kinn ültek és gyönyörködtek ebben. Sokszor pillantottak egymásra, a mester egyedül volt, mivel messze harcoltak érte és még sok más emberért. Gonosz emberek vastag gyűrűként zárták le a városát. Megbé-

lyegezték őket, azt mondták, hogy veszélyesek. Közel már a vírus, szinte itt lobog... Csak a zene adta meg azt, amiért minden nap érdemes volt felkelnie, de télen valahogy ez is aggasztotta. Muzsikája rendre egysíkú volt, s ez bosszantotta.

De most megint boldog volt, hála ennek a kislánynak, aki mintha tulajdon önmaga fiatal verziója lett volna, hisz éppúgy makacs kis természetű és eltökélt volt. Ám rövid percek adott a sors, a nyár szép lassan veszíteni látszott erejéből, egyre fakóbb lett a nap, már a vénasszonyok ültek a fiatal lányok helyett a köveken és panaszos hangon nyögtek fel reumás ízületeik miatt.

A kislány is egyre gyengébb lett, volt, hogy egész nap csak aludt, alig evett. Egy éjszaka aztán szép csendben csillag lett.

Másnap valahol örömuzenét szólt, ünnepeltek az emberek, vigadtak, mert legyőzték a nagy ellenséget. Kisebb csoport állt egy fenyőfa ágy körül, írogatott egy kis könyvben, egy másik imádkozott, megint másik meg a kalapját levéve fejet hajtott. Egy nő térdén állva fogta a mester aszott kezét és halkán sírt. Az ágya mellett ott árválkodott a gyufásdoboz, s benne a kis hóvirág fonnyadt teste hajlott meg.

A mester asztalán apró papíros lebbent meg, mivel a késői jó idő miatt nyitva hagyott ablakból bejövő szél kíváncsi volt, mi volt az utolsó munkája. Egy befejezetlen szimfónia, szép vékony, enyhén dőlt hangjegyek sora, az első pár üteme mélyről jövő fagyos volt, aztán lágyabb, kellemesebb hangot ütött meg, a vége volt a legszebb, ott mindenki sírt már. A címe is emlékezetbe vésődött sokaknak, mert egyetlen egy számsor volt, egy év, a változás jele.

2020

Azt mondják, hogy a változás előszele kis dolgokkal kezdődik...

21. A császárnak mindig igaza van

Szerény kis történetünk játszódjék most kivételesen az ókori nagy birodalmak egyikében. Legyen a helyszín az Urbs, s a Tempus pedig valahol Krisztus előtt vagy után. A mi esetünkben ezek csupán csak a háttérét adják az egészeknek.

Úgy tartják a vén bölcsök, hogy a jó színdaraboknak a magját az élet maga adja. Az, ami ott megesik, az minden elképzelt eseményt képes felülmúlni.

Egy meleg nyári éjszakán a nagy Titus Lacitus ünnepi díszlakomát adott szolid személye tiszteletére. Gyönyörű volt a tor, hatalmas asztal megrakodva egzotikus fogásokkal, fölötté madarak repültek a szivárvány minden színében játszó tollakkal. Borok, finom likőrök, isteni nedűk hívogatták a tintaftalos arcú római lovagokat, akik támolyogva dőltek le nagy robajjal egy kényelmesnek tűnő kerevetre, mely recsegve-ropogva konstataálta, hogy lám, megint kapott a sors-tól félmázsa borvirágos diszpolgárt.

Az egyik sarokban keleti zene dallamai invitálták meg a vendégeket egy-egy tánc erejéig. Előttük apró aranyhajmcskák szaladgáltak, s próbáltak meg finom déli gyümölcsöket kunyerálni a figyelmetlen vagy kellőképp kábult vendégektől.

Egyszer aztán a nagy tiszteletreméltó Titus Lacitus elrikantotta magát.

– Jupiter szakállára mondom, hogy én láttam a mi jó császárunkat – itt tartott egy kis hatásszünetet, mert a nagy bejelentések előtt így illett akkoriban, majd játszi könnyedséggel folytatta – M-E-Z-T-E-L-E-N-Ü-L!

– És milyen volt a látványa? Isteni? Vagy netalán fenséges, mint Apolló Napszekere, vagy olyan, mint a csillagok a fényes éjszaka ruháján? – hajolt közelebb egy fiatal matróna.

– Őszintén megvallom nektek, hogy inkább volt egy szatír képe előttem akkor, mint bármelyik isten alakja – vigyorgott el Titus Lacitus.

– De hát ő a magasztos császár, nem? Csak odafigyel a... a testére? – vonta fel a szemöldökét egy fiatal költő, aki eddig csak Bordialokban volt járatos.

– Én is azt hittem Iulia idomairól még zsenge, csenevész koromból. De most már néha azt sem látom, hogy vajon a vilálat tartom a fácánhoz vagy a lírát. Az ember öregszik, mint a sarud, kedves Bukolicus – nevette el magát Titus Lacitus.

A fiatal költő látványosan elpirult, olyanná vált, mint egy eperszem. Ha valakinek azt mondták akkor, hogy öregszik a lábbelije, akkor burkoltan utaltak rá, hogy lám, lement róla is az a kor, amikor aranyifjúként mulatta az idejét a zöldellő, virágoktól tarkított ligetekben. Ez kínos lehetett bárki, most per pillanat Bukolicus számára, mivel közzájön forgott, hogy csak a nagy hozomány miatt vette el Iulia Artia asszonyt. Iulia Artia egy medve erejével vetekedő, nagyhangú matróna volt, akit a háta mögött úgy gúnyoltak ki, hogy férfifaló, mivel eddig már négy nemes római veszett oda nála. Bukolicus volt az ötödik, khmm, áldozat.

– Drága Titus Lacitus, mind hiszünk valamiben az életünk folyamán, de most folytasd kérlek! – rebegtette meg pilláit Venita, Darius kéjnője, elnézést, Darius hódolatának a tárgya.

– Szóval, mint már szavakba öntöttem, a mi nagyságos urunk ott állt egy szál semmiben. S olyan testtartást vett fel, amit a görög szobrászok is megirigyelhetnének. Két kezében pilum és scutum foglalt helyet, akár egy bársonnyal és bíborral bevont páholyban ülnének. Fején kissé megkopott babérkoszorú lógott, szemei azonban tüzes erőről tanúskodtak. Mellkasa behúzza, hasa kilógott, meg mernék esküdni rá,

hogy víz is volt benne és kis lilék fürödtek benne – állt fel, s szónokolt, mintha a Forum Romanumon lenne épp.

– S a férfiaság jelképe milyen dicsfényben tündökölt ott lent? – kuncogott egy szakállas volt szenátor, szakállá szőrszálaikat a bor édes vörös színe megfogta, és mikor nevetett, szétfröcskölte azt, akár egy szökőkút.

– Hát az a kis fickó odalent elég kába volt, most már értem, hogy miért mondta azt egyszer nekem a consul, hogy ha nem lesz utód, akkor a végén egy számár lesz az úr – válaszolta meg a kérdést Titus Lacitus.

– Valóban? Pedig annyi nővérem legyeskedik körülötte nap, mint nap, egyik sem adta még oda ezek szerint a bájait? – gondolkozott Venita.

– Hohó kedvesem, nem csak szépreményű szűzek járnak a császár bőrsaruja által kitaposott utat, azt susmogják fenn, bizony előfordult – itt megint szünetet tartott, de most kivételesen azért, hogy jóleső nedűvel öblítse száraz garatjának szomjúságát, majd kellemeset böföntett, és megtörülve arcéleit hófehér tunikájába folytatta –, hogy Ámor szolgálai fiatal ifjak alakjában jelentek meg előtte.

– Titus Lacitus, ez nem újdonság, ez teljesen természetes, olyannyira, mint az, hogy az isteni Mars fiai az alapítók – nézett felvont szemöldökkel Bukolicus.

– Igen, nos valóban az, meg hát mindnyájan teret engedünk egyszer az életben eme vágyainknak – fogta meg a szakállát a volt szenátor.

– Ettől még isten, vagy már közénk tartozó embertárs? – kiáltotta oda az egyik legionárus, miközben egy ledér hajadont etetett fűgével.

– Kérdezd meg tőle, fiam! Én nem nyilatkozhatok az ő nevében, micsoda dolog is lenne az! Hallatlan! – de az utolsó

szót már nevetve mondta ki, mire mindenki vad hahotában tört ki.

– Hallatlan, mint hogy olyan pucér, hogy még Róma városa sem takarja el – fogta a hasát, és esett le ekkor a volt szenátor. Teste nagyot koppant a súlyos márványon, de ő csak tovább kacagott.

– Nagy forma lehetett és igen engedékeny, ha csak neked négy szemközt meg merte mutatni a szépségét – törülte meg szemeit Bukolicus, majd egy jólesőt sóhajtott.

– Ó, ejnye, barátocskám nem csak én voltam ott, rajtam kívül még egy teljes légio is díszpáholyból nézte ezt a pazar előadást – ült fel Titus Lacitus.

– Szép kis dolog, annyi embernek megmutatni a tulajdon póré mivoltunkat, hát milyen világban élünk! Bezzeg Seneca, Ciceró nem mutogatta magát az utca emberének, hja, édes drága Jupiterem, hát mivé lettünk – imádkozott egy idős matróna.

– Igen, Iulia Brica, de ők mást mutattak meg magukból. Emberekké lettünk, s erre inni kell! – emelt fel egy serleget Titus Lacitus, mire minden jelenlévő nagyot húzott a saját tulajdon poharából.

– Emberekké, ugyan! A consul, na az ember, a szabados, az ember, de a császár, az már más tészta – mondta keserűen az idős matróna.

– Az bizony üres, mint szenátus egy orgi... bocsánat, nagy ünneplés után – csuklott egyet a fiatal legionarus, mire a combján fekvő leány kuncogott egyet.

– A császárnak mindig igaza van! – állt fel és támolygott egy mellszoborhoz a volt szenátor, és simogatta meg a fejét.

– És ha nem? – néztek rá a többiek.

– Akkor... akkor is – kapaszkodott meg a szobor fejében a szenátor, miközben a lábai X alakot vettek fel.

– Egy derék költő társam... – kezdte Bukolicus, de a többiek rögtön csúfondárosan folytatták.

– Tudjuk, akit Iulia Maria ígézte meg macskaszemeivel... Mind ismerjük, kedves Bukolicus, ezeréves história!

– Szóval ez az illető megemlítette egy nyári estén, hogy addig csillog az arany a szép dáma kezén, míg az alatta lévő selyemkelme meg nem ráncosodik. Tehát szinte bizonyos, hogy a császár petyhüdt testén már megjelent ez a folyamat, s emiatt akarta még utoljára fiatalnak és bohónak érezni magát – fejezte be Bukolicus.

– Á, akkor ezért szaladt körbe a városban azt kiabálva, hogy édes jó isteneim, rájöttem a dolgok nyitjára – pillantott rá kajánul Venita.

– Úgy látszik, a császárnak mindig igaza van – vakarta meg a tarkóját Titus Lacitus.

– Én megmondtam – jött a mellszobor mellől a hang.

– Igen, drága jó Valens, te megmondtad, nagy taps Valensnak! – emelte fel kezeit Titus Lacitus.

– Szeretném megsejteni, hogy mi mindenben van még igaza a császárnak – mondta vágyakozva Venita.

– Mindenben és semmiben – mondta kiüresedett arccal Titus Lacitus, aki olyan volt az est végére, akár egy sztoikus filozófus. Szemeivel révetegen bámult előre, majd eldőlt a kereveten, és hortyogva elaludt.

A többi vendéget is elnyomta az álom jóleső illata, igaz voltak olyanok, akik még kint fogócskáztak egymással kurjongatva, de ez a szellemek órája után elhalkult. A hajnal előszele épp finoman meglibbentette a fák ágain fészkelődő levelek sokaságát, mikor sürgős futár törte meg a Villa Fiesta csendjét.

Titus Lacitus álmosan szédelgett ki a kerevetből, és sétált ráérősen a zaj forrásához. Ott egy nagyot ásított.

– Ön a megnevezett Titus Lacitus? – tette fel a kérdést szigorú tekintettel a futár.

– Igen, én lennék, miért keres?

– Parancsom van, hogy vigyem be a nagytiszteletre méltó császáruk elé – itt elmosolyodott –, udvari kihallgatás ürügyén.

– Engem, a jó Titus Lacitust? – mutatott kérdően magára Titus Lacitust.

A futár unott arccal körbenézett, majd folytatta.

– Nos igen, felettébb kellemetlen, de ugye tudja, hogy a császárnak mindig igaza van...

22. Az óperencia hajója

Fél perc és a világ, amit eddig ismert, fenekestül megváltozott. Fél perc, ennyi kellett, egy maréknyi idő Kronosz kezéből, mely most elfolyt. Csend, üresség volt, néma hang a fejében.

Minden elveszett, a múltja, a jelene, de a jövője talán nem. Egy kis csónakban feküdt egyedül, a nap sugarai barátságosan közelítették meg kemény arcvonásait. Valamikor biztosan boldog volt, de most csak keserűség és mérhetetlen csalódottság ült ki arca kapuján.

Túl gyorsan történt minden, fiatal derűvel kapott az alkalmon, hogy felfedezze azt, amiről fogalmaink parányi értékkel bírnak. Hosszú út az ismeretlen vizek sűrűjében, új helyek partjai és mégis volt valami, hang, ami visszatartotta volna. Ez a hang azonban olyan halk volt, hogy a mi jó matrózunk inkább elhessegette.

Ünnepelni akart, vigadni és bort inni, vérvörös nedűt, mely csillogó ezüst kupákból ömlik nagy hangú torkokba. Ez

kellett akkor neki és a zöld szemű kismacska, melynek rejtélyes fény csillant meg az íriszén, miközben gyöngysor fogait kivillantva mosolygott. Csengők szái szólaltak meg hirtelen, baljóslatú égi harangok vad harca, figyelmeztetés.

Éjjeli bogár kristály szárnya csillant meg egy poros kirakaton, amikor hazabotorkált. Magas aranykaftános idegen és egy vörös arcú testes úr közeledett felé, a kaftános maga volt a megtestesült Kelet, minden ezeregy meséjével, a másik maga a rút ördög, feje helyén disznó maszk vizslatott bőszen, kapzsi szemei fekete lyukak voltak.

Megállították s óva intették őt az elkövetkező úttól. Rémeket festettek le, harcias szörnyszülöttek torz táncát, mely őt várja kivont kardélekkel. De ő csak nevetett ezeken s tovább szedte lépteit. Az aranykaftános még egy utolsót kiáltott, fiatal leány képét vizionálta, akibe bele fog szeretni az út alatt, de eme mámoros rózsaszín képzet nem lesz szép végű.

Reggel nyugodtan hullámozott a tenger, sejtelmesen habzott. Óvatos léptekkel állt ki a gálya orrába, miközben arcába csapott a hűs tengeri szél. Így indult el messzire.

Az első napok még szépek és szinte meseszerűek voltak. Az idősebb tengerészek legendákat meséltek a tenger éjsötét mélyén rejtőző démonokról, szirénekről és elveszett csodás királyságokról. Ám egyszer csak feldörrent az égi ágyú, s istennyilai jelentek meg. Forgott velük a világ, örvénylett a víz, marcangolta a csöpp bárkát. Egy derék tengeri medve felkiáltott, hogy ez a lelkek temetője, az a hely, ahonnan nincs visszatérés... Sokan már látni vélték a szürke árnyakat, hallották a csontok csattogását. De nem így lett, mert egyszeriben nagy fényesség támadt, mintha angyali üdvözetek szái szóltak volna le hozzájuk. Szent Péter nézett le rájuk türelmes szemeivel, kulcsai ott fénylettek, mint megannyi apró csillag.

Így ringatta el őket a víz egy paradicsomi tájra. Mikor partjára léptek, kővé váltak, kivéve egyiküket, akit figyelmeztettek. Ő egyre beljebb és beljebb merészkedett a rejtélyes vidéken. Tűzvörös madarak nézték, miközben élénken tollászkodtak, fehér és arany fényben játszó szarvasok kukucskáltak ki a smaragd bokrok sűrűjében.

Egy fiatal leány is figyelte, ám véletlenül lebukott az ifjú előtt. Ijedten lépett előre, fehér porcelán bőre volt. Az ifjú gyöngéden megsimogatta az arcát, de a lány óvatosan elhárította.

– Nem lehet, ez tilos!

– Miért nem, égi tünemény? Szívem zakatol, ha csak rád pillantok! Lelkem eddigi elveszett felét megleltem benned, édes rózsám – szólt az ifjú.

– Életem fonáláról nem rendelkezhetek, édesapám, ki e sziget ura, adta életemet egy királyfi kezébe. Eljegyeztek engem, sajnálom.

Az ifjúban ekkor valami összetört, s a szilánkok belülről kezdték el mardosni.

Ekkor egy agg remete jelent meg, harang kabátján piros betűk ültek mélységes nagy csöndben.

– Jöjj gyermekem, Sion messze van! – szólt halkan.

– Viszlát, idegen, ígérem, nem felejtelek el, és segíték, hogy meglegyen boldogságod és vigaszod, Isten veled! – köszönt el.

Egyre csak halványodott a kép, megszűnt a hang, emléké lett ez az álom. Mindössze egy cserépdarab maradt itt jel gyanánt.

Feljött a hold s ott állt magányosan, eldöcögött mellette egy fiáker, majd csöndben megállt. Némán, mint aki már félig-meddig nem is él, beszállt, s így kocsikázott az éjszakában.

Furcsa alakok jelentek meg az utastérben, először egy asszony színes kendőkkel, aki halkan suttogott, mire a kocsi megnyirkodult. Panaszos acélballada volt az. Később szellemszerű lovas ballagott mellette, körbenézett, mint aki eltévedt, reszelős hangon kiáltozott, majd beleveszett az erdő sötétjében.

Az álom halovány képe derengett fel s lágy lírai dallamok kíséretében játszva invitálta el az alvás mezejére.

Mikor felébredt, reggel volt már s ő egy piciny csónakban feküdt. Állán már pelyhedzett a szakáll, ruhái itt-ott megkoptak. Ahogy lepillantott az azúr messzeségbe, idősödő mogorva arc nézett vissza rá. Kócos tincsei, oroszlánsörényre emlékeztették. Halkan felnyögött, s a kemény hajópadlóra feküdt fájdalmasan.

A fehér báránycsok ott ugráltak a Nap mellett, és egy kis pásztorlányka felügyelte őket, haja fürtökbe omlott lányan a vállára. Kíváncsi szemeivel őt pásztázta s kedvesen intett. A matróz fölkel és körbe tekintett, majd jelezte, hogy ő bizony nem tud oda, fel a magasba menni. Őrizem a szemét ennek az égi csodának, ennek a fiatal gyermeki leánykának. Holnap majd ott leszek s fogom törekeny kezéden...

A Nap meghajlott a szegény tengerész kérése felett, aki csak Új vizeken akart járni. Ő volt az első, aki az ismeretlen Nyugat hullámain érezte, mikor a nagy tenger vízébe nyúlt.

23. Rejtjeles üzenet

Csak rohanni szeretett volna a végeláthatatlan sikátorok sűrű, sötét útvesztőjében. Egyik kezében egy nagy paksamétát szorongatott egyre inkább csontfehér kezeivel, közben minduntalan körbetekintett nagy őzike szemeivel. Majd egy kis idő elteltével kifulladásra állt meg egy sarkon. A hősnő nagyot nyelt, mintha érezné a tarkójához tapadó fémet. Innen már, azt hiszem, nem volt menekvés.

Az ódon írógép hangja ekkor váratlanul elhalkult, az idősebb kezeire meredt, melyek látszólag elgémberedtek. Kitekintett az ablakon, ahol a nap fénye prizma képében köszöntötte játékosan az arcát. Vajon most mi fog történni? A kósza szél egy papírfecnit sodort az ablaküvegre.

„Levelezőtársat keresek”, ez állt rajta szép cikornyás betűkkel. Az idősebb férfi rögtön megfogta és jobban szemügyre vette. A lapocská hátulsó felén cím és név is integetett felé. „Kiss István, Budapest, Meggyfa utca 8.”

A regény várhat még néhány hetet, de ez nem – gondolta a férfi.

Sebtében tollat ragadott, de nem olyan újfajta golyóstollat, hanem régi mártogatós íróvesszőt, mellyel még kisgyermek korában maszatolta össze ákom-bákom betűivel az írka-füzetet. Végül is a szerencséjének meg kell adni a módját. De hogyan is kezdje, mivel indítson? Megvakarta fehér, hófödte haját. Olyan nehéznek érezte mindazt, amiről mesélni óhajtott, szelíd, cirkalmas szavakba önteni. Régóta nem beszélt már senkivel, magányos volt már egy bizonyos ideje, csakúgy, mint a többi 4 milliárd ember.

Nem akart rögtön in medias nosztalgiával indítani, hogy „Emlékszel-e még arra, hogy?”, nem, ez túl fájdalmasan hatott volna még az ő lelkének és szívének is.

Idegesen és kissé feszülten dobta el maga mellől a papírost, de ekkor valamiért hangosan kattogni kezdett a régi Orion írógép, egy kis szöcske ugrándozott a billentyűkön. Piciny lábain nyomán furcsa üzenet bontakozott ki. Valahogy így hangzott: „ElloH”

Ez megmosolygattatta az idősebb férfit, s egy apró gondolatfényt is elültetett a tudata termékeny földjében. Nem is olyan rossz idea a rejtjeles írás, hiszen régen is az egészen fontos dolgokat kódolva jegyezték le. Még víg emlék csírájában vetült fel előtte, amikor egy különös írógépen koptatta az üzeneteket, majd fejtette meg. Milyen furcsa neve is volt, talán ENIGMA. Igen, ENIGMA. Nahát, ez egy kitűnő cím is lehetne a regényéhez. Sőt, lehet, hogy így kéne az új levelezőtárával is megkezdni az írói, baráti kapcsolatot. Ez bizony így már rendkívül izgalmasnak ígérkezik.

Nagyot kurjantott, mire a szomszéd lakásból egy vén hang kiáltott ki, hogyha lehet, halkabban, mert nem az operában

van az illető még. Ám ezzel a mi főhősünk nem igen foglalkozott. Ő már rég messze járt. Teste ugyan sebtében körmölte az üzenetet a rejtjelekkel, de elméje egyre inkább merész kalandokat keresve járta a vidéket.

Eközben a kis tücsök szép csöndben törökülésben ült ott az egyik kis billentyűn, egyik lábát az álla tette és mosolyogva hallgatta, ahogy az író ír. Örömmel töltötte el pici szívét ez a momentum, szívesen segített ő bárkinek. Köztük nekem is ebben...

24. Nagybetűs

Félt kimondani, de paneldzsungelben volt. Körös-körül egy labirintus részét képezte, míg menetelt szépen előre. Felülnézetből biztos rombusznak látná, ha madár lenne. Ránézett a kezében lévő kis papírfecnire, amin a „Legendák örökké élnek” felirat kapott helyett. Esni kezdett az eső, nem hirtelen, de nem is várhatóan. Csak úgy, mint a regényekben. A szél sorra tárta ki előtte az ablakokat, mindegyikbe benézett, hát ha lesz ott valami érdekes, berendezett életek és vég nélküli célok beszélgettek egymással lélek nélkül. Mintha az embereket kinyeste volna az evolúció és csak a nyomuk lenne meg. Nyomott hangulata lett. A tékás is mondta neki, hogy be ne tegye oda a pesti lábát.

– Nem neked való környék az, fiam – nézett ki a rövid pult mögül a tékás, ahol olcsó DVD-utánzatok sorakoztak. Olyanok, mint a Terminátor és a Leváltás, Indiana Jones és a múmia átka.

– De nekem feltétlenül oda kell mennem! Itt van róla az írás is – mutatta a srác az eladónak.

Tudod mi az igazi írás? A Biblia, az fogy a legjobban. Van róla valami film is... Akciós egyet fizet, egyet kap akció van.

A fiú udvariasan meghátrált és elfutott a boltból. Itt vajon mindenki furcsa? A nagy rohanásban későn vette észre, hogy két szíami macska ugrik rá az egyik üzlet kirakatából. Szerencse köztünk jár. Tudod mi választ el minket a moziban a rémektől? Egy fal. Itt is volt egy nagy üvegfal. A fiú, akit most már illene elneveznem, aki hirtelen a Karcsi névre hallgatott, jobban szemügyre vette a kirakatot. Mindenes bolt, és a két macska a riasztó. Hmm elég érdekes.

– Mi az, mit nézel, Töfi? – szólt az üveg mögül az egyik.

– Biztos csak álmodom – csukta be egy percre a szemét Karcsi.

– Persze és mi jórészt sajtóból vagyunk. Ugyan már! A Kiadót keresed te is... Jobbra a második utca – irányította el a másik macska, majd amikor Karcsi elment, ezt felelte – Kettyós.

Azért csapok in medias res, mert... mert így érdekesebb. Ez olyan, mint megkérdezni a költőtől, hogy mire gondolt versírás közben. Paprikás krumplira.

Azt már tudjátok, hogy eltévedt, pedig kapott útbaigazítást. De Karcsi nem olvasott túl sokat, csak írt szépreményűen, mint egy lovag és bukdácsolt, mint egy trubadúr. Karcsi az élő példa arra, hogy ha nem olvasol, elvesztél a sűrűben. Erre valók a tanulók leckék, ahol is büszkén mellbevágóan megfogadjuk, hogy igen, úgy lesz, ezentúl más lesz. De ez ugye egynél több alkalom.

Amíg itt ecsetelek, addig Karcsinak csak összejött a siker. Ott állt a nagybetűs Kiadó előtt. Éljen. Besétált hősiesen a recepcióhoz, és bejelentette saját magát, mind leendő író.

25. Eve

Mindenki ismerte az Univerzum őrangyalát, azt a bátor nőt, aki már születése óta, tehát jóformán az emberiség második hajnala óta védte őket. Bármennyire is a mi szolgálatunkban volt és sokak életét kísérte őrző szemekkel, sohasem mondhatta el, hogy bárkivel is közelebbi kapcsolatba került volna.

Jóformán szent és érinthetetlen volt. Nem szólt, nem ellenkezett sorsa ellen. Csak arca finom rezdüléseiből következtették ki óhajait, kéréseit. Nem hivatalosan ő volt az Univerzum kulcsa, a feltétlen vezető, aki előtt semmi sem titkolható el. Az ő véleménye megmásíthatatlan volt. De az már kérdéses, hogy valóban az ő szava volt-e. A néma embernek nem értik a szavát, de úgy látszódott, hogy neki mégis.

Sokak szemében ez gátlásokat vetett fel, emiatt gyakoriak voltak a magasabb körökben a viták. Egyszerűen nem hitték el, hogy ez a valóság, ők még a régi kor veteránjai voltak. Számukra Eve nem volt több, csak egy jelkép a nép szemében, akire felnézhetnek, akiben hihettek. A régi korban, még a második hajnal előtt ez szép is lett volna. Azonban az idők változnak, és ez hatással van az ember józan ítélőképességére is.

Eve maga volt a titok és a szépség. Legendáriumok szóltak humanista tetteiről és nem evilági kinézetéről. Senki sem tudta igazán, hogy honnan is származik valójában, hogy van-e családja. Senki sem mondta a Nagygyűléseken, hogy ő egy Eve gyermekei közül. Senki sem vallotta, hogy bármi rokoni szállal is kötődne a szinte meghatározhatatlan korú szobor-szerű nőalakhoz. Mintha mindig is lett volna egy Eve.

Eve nagy palotaszerű épületben lakott, modern zikkuratban. Ablakai úgy lettek kialakítva, hogy aki kinéz rajtuk, az kényelmesen láthassa a közvetlenül alatta elsuhanó világot, miközben az utcán sétálóknak nem szúr szemet. Legjobban az éjszakákat szerette, mert ilyenkor csöndben álmodozhatott a számára legkedvesebb játszópajtásaival, a nagy sötétlő égbolt szoknyáján táncoló csillagokkal. Most is egyik karján pihentette kissé oldalra döntve a fejét és nagyot sóhajtott. Egy gyors üstökös szakította fel az eget, és a lány szemében tűz jelent meg, ahogy elhaladt az éjszakai égbolton. Szemeiben lassított felvételnéző játszódott le. Ha csak egy pillanat töredékrésze is volt ez az egész, azt kívánta, hogy bárcsak megismételhetné megint, újra és újra. Hisz olyan szép volt, olyan életteli, olyan valós. Nem úgy, mint ő.

Az ágyához sétált és belefeküdt, majd a hátára fordult. Kezében párnát szorongatott és a plafont nézte. Egy festmény mozgott a feje felett. Lassan vándoroltak rajta a szereplők. Eve

szeméből könnycsepp gördült le, óvatosan megtörölte, majd szipogva próbált meg elaludni. Utolsó gondolata a második álmvilág előtt az volt, hogy muszáj lesz megfejteti vagy legalábbis visszavezetni a múltja emlékeit, hogy rájöjjön, ki vagy mi is ő valójában. Ez egy embernek könnyű volt, de tudta, neki nem. Ő más. Ő Eve, és ezen semmi sem változtat jóformán.

Kiskora óta, vagy is inkább amióta csak az eszét tudta, kiszolgálták. Sohasem szólt, nem beszélhetett, mert azzal oda az a bizonyos varázs. Az isten nem adja közvetlen szavakba a vágyait és az akaratát, emlékeztették rá minduntalan. Csak legyen szép és nyugodt. Legyen egyszerűen önmaga, de sohasem annyira, hogy azzal befolyásolni tudjon másokat. Élő szobrot faragtak így szép lassan belőle.

Egyik nap azonban mérgesen vágta le a kanalat a kezéből. Már nagyon elege volt abból, hogy gyerekként kezelték, pedig nem volt rá felhatalmazásuk. Nem tudatta ő velük sohasem, hogy legyenek kirendelt gyámjai. Életében először ejtett ki betűket a száján, igaz, kicsit nehezen, de legalább érthetően. Mindössze egyetlen szót, de már az is elég volt.

– Elég!

Az udvar csodálkozó ijedt arccal állt meg egy pillanatra, hogy felfogják, ez most nem akármilyen momentum. Az alantasabb szolgák letérdeltek a padlóra, fejet hajtva rég elfelejtett szent szavakat mormoltak el. A nagy vezetők kínosan feszengtek, ingjük felső, nyaki részét fogták meg. Néhányuk az öklüket a szájukba rakták, majd idegesen fel s alá kezdtek el járni.

– Nyugodj meg, Eve! – intette le a lányt az egyik magas rangú vezető, miközben a homlokát törölgette. Evenek hevesebben vert a szíve, mint eddig valaha, felidézte a hullócsillag látványát és elmosolyodott. Főnix volt, ehhez kétség sem fért hozzá.

– Nem – nézett el az ajtók felé.

– Nem? – hökkentek meg a többiek a lány válaszára.

– Igen – majd, mint egy csatát nyert hadvezér, kísértelt a teremből. A reményvesztett vezetők szinte nyüszíteni tudtak volna kínjukban, de inkább a sebeik nyalogatásához fogtak.

Eve csuklyát öltött magára és kiosont. Félmosolyra húzta a száját, mikor fölnézett a nagy ablakokra, majd leugrott. Macskaként ért földet. Körbenézett, körülötte emberek, akik csak a kíváncsi szempárt láttak belőle így a délután végéhez közeledve.

Az ösztöneire hagyatkozott, azok nem hagyhatják cserben. Kis sikátorhoz ért, ott egy kert fogadta. Mintha lassabban telt volna az idő, mikor belépett, beszívta a tiszta levegőt. Szemeit becsukta, majd később jobban szemügyre vette, hogy hova is tévedt. Sok kicsi bambuszfácska illegette magát ott, de volt egy nagy göcsörtös fa is. Eve még nem látott ilyesmit. Ujjait végighúzta a fa gerincén, és szentjánosbogarak lengtek ekkor körbe. Kisgyermek képét látta emlékeiben, naivan futott a szülei elől, boldogan és felettébb önfeledten. Ám egyszer csak eldőlt, akár egy lisztes zsák, láthatólag megtámadta valami idegen erő a parányi szervezetét, amire akkoriban még nem tudtak gyógyírt adni. A szülők egymásra borulva sírtak, majd egy orvos megfogta a kezüket és elmondta, hogy ne adják fel, van még remény, igaz, elég ingatag lábakon áll, de mégis jobb, mint a semmi. A kislány pár hónap múlva újjászületett, úgy, mint egy főnix, isten lett, mert egyfajta öröklét birtokába jutott. Teste mesterséges lett, de tudata ugyanaz a kislányé, aki egykoron ott rohangu a szülei elől nevetve.

Ezek után Eve sírni és ordítani szeretett volna. Ha ez a valóság, akkor erről miért nem szóltak? Mikor ért volna meg erre az idő a nagy vezetők szerint? Ilyet nem titkol el az ember csakúgy a szerettei elől, vagy igen? Szerették őt egyáltalán?

Talán csak jelkép volt csupán... Ezer meg ezer ilyen gondolat kapcsolódott össze az elméjében.

Nagyot sóhajtott. Vajon ezek után köteles visszamenni oda? Vagy legyen vándor? Fölnézett és döntött.

Nagy hanggal lépett be a terembe. Magabiztosan nézett körbe. Végigment az oszlopok között, az embereket megint sikerült meglepnie ezzel a lépésével, de őt ez egy cseppet sem zavarta.

Mosolygott és próbált mindenkire egy-egy kedves szót intézni. Ember volt ő, nagy titokkal. Ember akart lenni a maga mindennemű tökéletlenségével együtt. Nagyon várta ezt már. Megint ugyanannak a kislánynak érezte magát, és nem az érinthetetlen szobornak, aki némaságra ítéltetett. Igazi jelkép akart lenni, akire még tulajdon önmaga is a tükörből nézve büszke lesz. Eve akart lenni, önmaga. Mert ő már csak ilyen.

26. Marlenka

Lágy tavaszi szellő futott be az aprócska lugason, majd játszi könnyedséggel lapozta fel a nagy smaragd könyvet, s állt meg az egyik gyűrött lap bűvöletében. Kis méhecske szállt rá, s fölnézett az aranyló napkorongra, mely körül a sugarak glóriát formáltak, s a felhők báránkaként bégettek. A nap bölintott egyet, majd a kis rovar óvatosan leheveredett, s elszunyókált. Sok illatos virág beporzása után ráfért a pihenés.

Ekkor egy virágkoszorús leányka szaladt ki, majd utána fiatal férfi lépett ki álmodozó tekintettel. Mélyen ülő barna szempár nézett a csodaszép kertre. Leült a fűbe szomorúan, kezeit a térdére helyezte, s hagyta, hogy a mutatóujja csúcsára szálljon egy lepke. Egy ideig csodálta az apró légtornászt vagy épp most balerinaként tetszelgő parányi tüneményt, majd sóhajtott. Mennyire más lenne a világ, ha most nem itt ülne kint a természetben, hanem bent a szürke fővárosban robotolna!

Kislánya örömmel szaladt oda hozzá, s mutatta büszkén, hogy a nagy zöld könyvben egy méh alussza az igazak szépséges álmát édesdeden.

Váratlanul egy katona ügetett be, fehér paripáján megcsillant a nap fénye. Poros léptekkel lépett oda hozzájuk, levette a sapkáját, megtörölte a homlokát, s átnyújtott keserű szájjal egy borítékot.

– Ez minden? – kérdezte a férfi, de nem várt választ, mert már bontotta is ki a papírost sebtében. Cári üzenet volt, ott díszelgett az aranyos pecsét. A katona csak bölintott, s elfordított fejjel nézte a tájat. A férfi a kezét a szája elé kapta, majd a lányára nézett. Majd megint csak nagyot sóhajtott.

Lenka, egy időre azt hiszem, hogy a fővárosba kell költöznünk – hajolt le a kislányhoz.

A pöttöm leányzó csak pislogott nagyokat, halványan elmosolyodott, s bólintott.

Ezek után pár nap múlva már a cári rezidencián töltötték napjaikat. Ugyan szép volt ez így leírva, de a valóság ennél jóval bonyolultabb.

A cárnő, Erzsébet kérte meg a fiatal cukrást, hogy legyen jelen az udvarban. Az okot nem határozta meg, de a fiatal cukrász sejtette. Szerette volna a cárnő kegyeit elnyerni, hogy visszatérhessen az ő szeretett lugasába a kislánnyal, mert meg akarta kímélni attól, hogy lássa, milyen is az élet ott, ahol aranyból vannak a falak, s gyémánt virágok nyílnak. Ahol mindenki vidám, de legbelül valami szétzaggatja őket.

Gondolkodott, tanakodott, minden tudását bevetette, hogy valami olyan leleményes fortélyal álljon elő, amely segítségével haza tud menni.

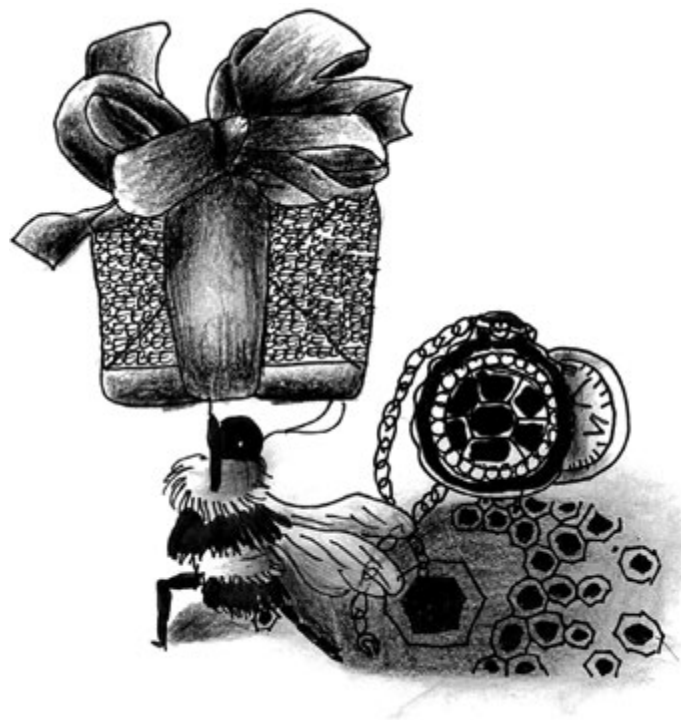
Egyik nap méh szállt rá az egyik süteményre, s vándorolt az egyik végétől a másikig, miközben apró porcukor nyomokat hagyott maga után. Kicsivel később az egyik csöpögő mézesbödön aljához szállt, majd onnan ragacsos lábakkal menetelt bele a tésztába, ott aztán szegény pára nem tudott már tovább menni. A fiatal cukrász odasietett, és segített neki kiszabadulni. S rádöbrent, hogy az apró méhecske lényegében neki is adott egy ötletet.

A nap további részében a konyhában maradt, s alkotott, de úgy, mint még soha azelőtt. Este nagy ünnepséget tartottak, s az étek felszolgálása legvégén, amikor már a pezsgőt is eldurrantották, megjelent egy fehér ruhás inas bejelentve, hogy újfajta édes különlegesség fog most itt debütálni. Mindenki tapsolt és éljenzett. S ekkor a fiatal cukrász behozta a süteményt, mellette a kislánya lépdelt vidáman és pukkedlizve.

A fenséges cárnő előtt álltak meg, ott előtte rögtön a szolgál felvitte neki. Ekkor minden szem Erzsébetre terelődött, s feszült figyelemmel lesték, hogy miképp fog reagálni öfelsége.

Ez a falat döntött el mindent. Az orosz és francia dámák legyezőik mögül kukucskáltak, az urak meg elég sűrűn törölgették tar homlokukat zsebkendőikkel. Miután elfogyasztotta és lenyelte a süteményt, a cárnő fehér porcelán csipkézettű arcán halovány mosoly jelent meg.

A fiatal cukrász nagyot sóhajtott, szeméből kis könnycsepp csordogált le. A kislánya örömmel ugrott fel a nyakába, hogy bizony sikerült, megcsinálta a lehetetlent.

– Derék munka, ezért jár a jutalom, nem könnyű engem boldoggá tenni, de nem is nehéz – állt fel a pulpitusról a cárnő.

– Fenségessége, mindössze egy óhajom lenne, haza szeretnék menni, nem való nekem az efféle pompa és csillogás – mondta a fiatal cukrász.

– S miért kívánja ezt a szíved? – érdeklődött a cárnő, mert nagyon is kíváncsi volt.

– Egy apa legnagyobb öröme és büszkesége a családja, a feltétlen szeretete. Felséged vajon meg tudja becsülni, nem is, inkább mondani, hogy hány olyan ember van az udvarában, aki igazán szereti önt, s nem csak álarca gyanánt teszi azt fel magára, hogy jobb színben tűnjön ki? S kiváltsa önben a feltétlen bizalmat, hűséget, amiért tudjuk, ön szép és busás jutalmat ad – kérdezte meg most meg a cukrász.

A cárnő elgondolkozott, ilyet azelőtt még sohasem kérdezett tőle senki. A jelenlévők lesütötték a szemüket, sokan botránkozva és undorodva fordultak el. Ekkor egy kis méh repült a cárnő tányérjára, egy inas le akarta csapni, mire őfelsége leintette.

– Megállj! Isten teremtményét nem csapjuk le! Ez a kis rovar sokkalta hűségesebb és bizalmasabb, mint itt akármelyik úr vagy hölgy a fehér rizsporos parókák alatt!

A méh ekkor mintha meghajolt volna a cárnő előtt, majd tovaszállt. A cárnő nézte egy ideig, de aztán visszafordult.

– Medovik és egy méh, vajon mi a közös benne? A szeretet, amivel megalkották őket. S úgy találom, hogy ezért a szabadságuk legyen számukra a legnagyobb ajándékuk. Cukrászom, nehéz szívvel bár, elengedlek, hazamehetsz a leányoddal, kívánom, hogy boldogságod és szereteted sose fogyjon ki, és hálásan köszönöm a tanulságos leckét.

A fiatal cukrász óvatosan meghajolt, a lánya is követte az apja példáját, majd távoztak.

Mire a nap újból felkelt, már otthon voltak, s most is kint a lugasban ültek és örültek egymásnak, a természetnek és természetesen a medovik sikerének.

Az a hír járja, hogy olyannyira megszerette a süteményt őfelsége, hogy minden egyes étkezés lezárása eme puha, mézes, krémes nyalánkság lett.

27. Szia, Netflix vagyok

Soha sincsenek már fizikai kapcsolatban, csak szinkronban léteznek egymás szemében. De egyszerre készültek el, s születésük első perceiben is egymás kezét fogták, ők voltak az új emberiség első *mintapéldányai*. A „karanténban születettek”, egy olyan korban, amikor a szülés szentsége is kérdésessé vált a masszív éjsötétben járó vírus természete miatt. Igazán parányi, kis gyilkos hajlamú, jobbára élőhalott lény volt, aki tökéletesen replikázta saját magát. Mintha csak egy titokzatos dzsungelben lévő boszorkánykonyha félresikerült eredménye, egy negatív „Heuréka” lenne.

Ezek után lépett életbe a vérvörös kód, melynek értelmében megváltozott minden és mindenki. A gép beindult és az alkotó jobbára megpihent. A fogaskerekék még most is mozognak, bár néha erős olajcserére szorulnak, elvégre minden romlik és változik is.

Ha most a szürkeállományodban egy villanykörte kezd el pislákolni, arra a tényre, hogy az új Ádám és Éva bizonyára embrionális állapotokban látta meg a felderengő neon led cső fényét, akkor nem is lehetnél messzebb a valóságtól. Már

húsvér felnőtt mivoltukban feküdtek az orvosi boncasztalon, ahol a patika tisztaság uralkodott, mint a legtöbb nép felett mostanság.

Steril világban semmilyen nemű mikrobáknak nem volt semmiféle keresnivalója. Valami régen meghalt és valami csak most kezdett el élni. Mérlegelni kellett egykoron, hogy melyik a fontosabb és melyik a kevésbé.

Most már csak kísérleti egyedek a laborok végeláthatatlan kémcsősorozataiban az apró egysejtű kolóniák. Nincsenek se betegségek, se régről jövő fájdalom, sem olyan jellegű háborúk. De vannak újak, mert azok mindig is lesznek. Mások, mint az őseik. Nincs fizikai kontaktus, minek is az, ha a vírus adta karantén idején megvontunk maguktól a szerepét. És minek újra alkotni? Árnyakra jobbra már nincs szükségünk, szellemek nincsenek.

Az új embertípus minden ízében tökéletesen funkcionál. Patika mérlegen kapott mindent, csakúgy, mint az ókori világ mondájában Pandora. Matematika, biológia, fizika, kémia fogják egymás képzelt kezét, mint egy nagy család. Vajon Frankensteineket kezdtünk el alkotni, vagy tényleg a jövő evolúciójának egy lépcsőfoka ez a fajta már-már szuperember?

Roman és Juliet, szépen csengő és jól megjegyezhető nevek. Hallgattak is rájuk, egymást el nem hagyták, s olyan testvéri szeretettel néztek egymásra, hogy a legkeményebb szívet is képesek voltak megrátni. Ez később egy kísérlet és módosítás miatt szép lassan szerelemmé lett, mert a kíváncsiság minden esetben győz. Beférkőzik az ajtók és a sikátorok legmélyébe.

Az időpont, ami után már nincs visszaút, akkor jön el, amikor a legkevésbé sem számít rá az ember. Gyermekek voltak ők még a mi előregedő szemünkben, de mindennemű makacsságukkal is képesek arra, amire mi nem.

Próbálták őket elszakítani egymástól, ilyenkor Juliet kétségbeesetten rúgkapált Roman után, és nyújtotta a kezét, hogy a társa elérje. A kézfogás elborzasztotta a rájuk felügylező öröket, mivel ők már azt tanulták, hogy az efféle feszült érzelmi megnyilvánulás rendkívül perverz, és ez már csak a régi idők elveszettnek hitt irodalmi emléke. Roman is kétségbeesetten adta volna az ő Julietjének a karját is, csakhogy ne veszítse el örökre.

Két külön szoba magánytól szenvedő lakói lettek, akiket tömör betonnal választott el. Egymással háttal ültek és bámultak a fehér falak messzeségébe. Juliet kis szívet rajzolt áthúzott nyíllal, amibe az „R” és „J” betűket kanyarította az ujjbegyével. Nem is emlékezett arra, hogy honnan is ismeri ezt a régi rítust. Csak tette. Roman néha keserűen ütött bele az öklével a kőfalba, mire az kongva válaszolt. Erre ijedten felzizzent a fal túloldalán álló lány. Ő szembe állott, s a szerelme nevét ejtette ki a szája óvatosan, de nem kapott rá választ, valahol a szíve legmélyén már nem is várt rá.

Ekkor történt a fordulópontot jelentő, befejezést sugalló esemény. A riasztó váratlan hangja miatt kinyíltak a börtön falai, és kiszakadtak a rabok. Roman naivan lépett ki csakúgy, mint Juliet. Egymásra néztek, a férfi óvatosan simította kezét végig a nő arcán, mire az kedvesen megfogta a kezeivel, és szemét lehunyta és csak az illatot érzékelte.

Elindultak kifelé, körülöttük minden káoszba torkollott. Robbanások, rohanó emberek orvosi köpenyben, nem figyelték őket, csak egymás kezét fogták. Minden szép lassan lelassult. Kint megcsapta őket a háborítatlan anyatermészet. A Nap sugarai ellen kezüket ellenzőként alkalmazták. A frissességet beszippantották, s megint csak előtört belőlük a gyermeki énjük. Minden rovar, flóra és fauna újdonság erejé-

vel hatott rájuk. Kezükből apró katicabogarat zártak el, majd eresztették szélnek.

Olyanok voltak, akár az *első*k, de nem az *utolsó*k. A közeli kék ér szinte felüdülés volt. Kristálytisztá vizében elmosódott az arcuk éle, mire a felismerésre felnevettek.

Később találták már meg őket a régészek, vagyis a közrendészeti szervek emberei. Két csontváz feküdt a homokos folyóparton egymás kezét fogva. Szegényekről azt hitték, hogy a megszőkött szerelmes pár, akik nem lehettek egymáséi. De persze tévedni emberi dolog. Szerencsére mikor az óra elűtötte az éjfélt, ez a varázslat is elmúlt, s ráébredtek, hogy akkora felfedezést könyvelhetnek el, mint még soha. Hihetetlen szenzáció, nagyobb, mint a tudomány által került első emberpár, mert ténylegesen megtalálták a druszájukat. Az első és egyetlen, igazi Ádámot és Évát. Roman és Juliet már csak papíron léteztek, csakúgy, mint Rómeó és Júlia.

Érdekes film lehet ez a leírása alapján, vajon a Netflixeen is fenn van?

– Anya, hol van a távirányító?

28. Megszállva

Ijedt bárány szemeivel nézett fel ránk. A homlokába lógó hajtinccse között aranypettyes szembogár villant át. Szeplős arcán hirtelen fakó vigyor sarjadt ki, hátravetette a fejét és suttogva szólt hozzánk valami ősi nyelven, *azon* a nyelven. Mocorgott össze-vissza. Jó volt, hogy ráadtuk azt a zubbonyt. Nem mindennapi látvány, hogy a legártatlanabb egérke rátámad egy macskára.

Valami ki akart akkor törni. Előre dőlt, hogy felénk jöjjön. De pofára esett. Hallottunk, ahogy az arca a hideg kőre ütő-

dik, mikor fölemelte a fejét, véres volt az orra. Nevetni kezdett, pedig semmi humoros nem volt ebben az egészben.

Csak azt tudtuk, hogy ez nem lehet az az ember, aki pár nappal ezelőtt még egy horrorfilm címétől is kiszaladt volna a világból. Most meg dilisen pillant fel ránk. Azt mondják, hogy a zsenit az örülttől csak vékony szál választja el.

A lámpák villogni kezdtek, majd teljes lett a sötétség.

– Éhes vagyok – fogta meg a sötétben a kezemet. Nyirkos volt a bőre és olyan törekenynek hatott, mint a legdrágább és legfényesebb porcelán. Ijedten húztam el a kezemet és léptem hátra, de akkor a hátam mögül közel a fülemhez hallottam a szavait.

– Nem jó dolog félni ám tőlem.

Szaladni akartam volna, de hova? Egyszerűen mindenhol ott volt. Az egyik égő pislákolva újraéledt a sarokban. Ott ült alatta, a földet pásztázta.

– Tudod te, hogy ki vagyok? – nyújtózott el és nézett egy nem létező pontra.

Nemet intettem. Félttem tőle. Az volt a benyomásom, hogy csak a saját agyam játszik velem és nem más van a dologban. De rá kellett jönnöm, ez nem így van.

A lány egy báb merevségével állt fel. Sikított, de hang nem jött ki belőle, csak ezer meg ezer csúszómászó rovar, mely be-lepte. Ezek után mintha kicsavarták volna, a húsa került a bőre helyére, majd kilépett belőle. Úgy húzta le magáról és akasztotta szögre, mintha kabát lenne, amit csak ki kellene mosni. Megrázta magát, hallottam közben a csontjainak az egymáshoz érését és zengését. Rühesnek hatott. A csontvázban valami fekete kátrányos massa gomolygott, mint egy kálitkába zárt madár. Rázta a bordákat, tépni akarta a gerincoszlopot, de nem tehetette.

Nem ember állt már előttem. Halandó lenne ez a lény, vagy valami sokkal rosszabb?

– Mi vagy? – kérdeztem. Hirtelenjében szél keletkezett a csöpp helyiségben és a hajamat az arcomba fújta. A csontváz-szerű lény kitérte maga mellett a kezét és előbb a jobb, majd a balra nézett, amikből fekete füst szállt fel tornádóként.

– Te nem ismersz, halandó – nézett rám gúnyosan. – Nem a te világodból származom. Való igaz, hogy jogosan gondolsz ősi entitásnak. Ahonnan én jövök, ott bármikor egy csettintéssel eltöröllek téged. De nem teszem, mert megtetszettél. Kedvemre való a bátorságod és a kitartásod a szálnalmas barátod iránt.

– Miért teszed ezt?

– Miért teszem? – itt elkezdett fel s alá járni, miközben gondolkodott. – Miért akarsz okot keríteni ennek, nem jobb, ha nem adunk értelmet a dolgoknak? – suttogta a fülembe.

– Neked ez csak játék lenne? Egyik testből be, a másikon ki? Vírusként akarsz élni? – meg akartam fogni a nyakát, de kibújt a kezeim alól és eltűnt. A plafon felett lebegett törökülésben.

– Lásd be, nem érsz ennyit – pöckölt el egy kósza porszemet. – Ne küzdj ellenem, engedj a befolyásnak, ő sem szólt meg ezért! – nézett a volt barátom húskupacára unottan.

– Egy halott miért állna ellen? Mikor megszálltad, már azzá vált. Hol marad a felelősség?

– Ja, hogy az – mondta és nem is nézett rám, csak oldalra billentette a fejét, mire éreztem, hogy a nyakam kezd kibilleni a helyéről. Nyekeregni óhajtott.

– Ti emberek mind olyan egyformák vagytok. Olyan rettenően naivák – sóhajtott fel, majd felém repült, mint egy hegyes nyílhegy. Kinyílt a szám és fekete ködgomolyagként szállt be.

– Elég szűkös vagy, eszel te rendesen? Miért is kérdezem ezeket tőled, mikor most halsz meg tulajdonképpen – szólt valahonnan a gyomrom felől.

Ekkor láttam utoljára a fényt és meg akartam fogni. Hozzásimulni, megérinteni, valamihez kötődni. Ember lenni még egy darabig. Nem óhajtottam, hogy ez a *valami* rám kényszerítse a szörnyű akaratát. A befolyása nélkül is volt elég bajom. De csak álltam ott tehetetlenül. Egész testem rángatózni kezdett, mint akinek hirtelenjében rohama van, majd előre dőltem liszteszakként. Az arcom oldalra nézve esett a kőlapok-ra, a szájamból vöröslő folyam sietett el, a szemeimre alkony ült ki. Valahonnan régi '40-es évekbeli zene szólt. Egy emlék villant be a tudatomba, olyan képeslapszerű volt az egész, mintha nem is velem történne. Fiatal lány szaladt elé, én pilóta voltam akkor. Mosolyogva adta át a kis medált, mely furcsán ismerősnek hatott.

– Ez légyen a kabalád, hogy sose felejts el engem! – kiáltotta.

– A medálra néztem, mely égette a bőrömet és vészjósló hangokat adott ki. Ez volt az a *valami* tehát, egy bezárt szellem, egy rém, egy emlék. Aki kiszabadult...

29. Színes cseppek

Apró csengettyű a sok levél a vén tölgyfa tetején.

Szél viszi ide-oda, összevissza az égbolt kéményén.

Sátor repül el mellette, valaha hinta lehetett, mert most ide-oda leng.

Nap most villámot fűz belőle, gyöngykarikaként fénylik, két dörgedelem között teng.

Viharleső kis indián néz ki ajtaján, fején a sok tollas dísz eláll,
kezeit nyújtja mennybolt könnyeit keresve.
Pettyezve esik le a sós folyam, egy erős csobbanás,
aztán minden elhal, egy szem esőt keresve.
Nem sír már az ég, azt hiszem, nem néz ránk dühös
szemekkel,
nem int meg minket hangjával.
Már higgadt anya, már mosolygó szemek és ölelő kezek
halmaza,
most átkarol a karjával.
Most nem szól szája, szemei adnak üzenetet,
megcsókolja apró fejem búbját, megöleli a bordám.
Érzem, akármit is mondana szóvirágokként, ő büszke rám,
mert a lánya vagyok, mert a gyermeke, s mondom neki:
ÉDESANYÁM!

II. FOTÓK, GRAFIKÁK L.E.ÍRÁSA

Labancz Eszter Csenge pillanatokat ír le.

1. Az emberi agy végeláthatatlan, akár egy fa a tested gyökerében. Az ágai kötődnek hozzá, ezért kérlek vigyázz rá.
/fotó: Labancz István/

2. Lehetsz elég idős, hogy megértsd az elvesztegetett reményeket, vagy lehetsz elég fiatal ahhoz, hogy új útra lépj.
/fotó: Labancz István/

3. Monotonitás, monokróm, monostor, monogámia, egy malom ke-
rekei.
/fotó: Labancz István/

4. Az iszapot
elmossa az eső,
a tengert elmos-
sa az olaj, a sárast
elmossa a lehető-
ség. Mindenhol
só(k) marad.
/fotó: Labancz
István/

5. Végigszalad a gyermek, ha a képzelete táncol egy dal körvonalán.
/fotó: Labancz István/

6. Üresen kong
a fejem, ha csak
rágondolok, hogy
ehhez írjak gon-
dolatot. Bár eszté-
tikai értelemben a
semmi tekinthető
posztmodernnek.
Postmortem.
/fotó: Labancz
István/

7. Plátón
vagy Robin-
son, nem
mindegy? Ki-
jöttél a sötét-
ből, megkap-
tad a jogot,
hogy ember
legyél közöt-
tünk.
/fotó:
Labancz
István/

8. Mondjak egy viccet? Ez is egy olyan béna művészfilm a modernizmusból, ahol a szereplők lelkét hallod, de máshova révedsz és a nő meg a férfi eltűnik.
/fotó: Labancz István/

9. Megtalált akta,
ahol az „X” a kin-
cset jelöli. Szem-
csés rekonstruált
felvétel.
/fotó: Labancz
István/

10. Are you? Are you, coming tot he tree... Say Caesar! Say the truth!
Life is a Strange Hunger Games!
/fotó: Labancz István/

11. Esti Kornél és
Kafka társalko-
dott a 21. század
Kelet-Európájá-
ban egy régi Ganz
villamos köze-
pében. Arról el-
mélkedtek, hogy
vajon fenntart-
ható ez a párbe-
széd vagy árt a
közvetlen környe-
zetnek?
/fotó: Labancz
István/

12. Kojot, mondd, ki vagy? Én vagyok az állat, ami a te kenyeredet eszi,
én vagyok a lélek, aki testvére annak, aki óv most téged.
/fotó: Labancz István/

13. Óvatosan sétál a jégen, mint egy fantázia élharcosa az út tövéén. Hisszel benne, mikor a fák árnyéka az útra vetül. Lassan színes lesz ez is.
/fotó: Labancz István/

14. Óriás puzzle fekszik szét, alapja annak, ami egy birodalom fuvallata. Csak a nyamvadt gáztorony lesz kastély előttük.
/fotó: Labancz István/

15. Teremtett
lélek ül minden
egy székben.
Bár csak egy na-
gyobb tető alakja
bújik elő, mint
félő állat a sze-
lídnek.
/fotó: Labancz
István/

16. Pillanat varázsa.
/fotó: Labanczné Ónodi Erzsébet/

17. Júlia, Ophélia és számos más alak ment el aznap a fa mellett, egyikük harca sem kényszerítette őket a megállásra. Az út megtelt. A fa áll, a levegő vár.

/fotó: Labancz Krisztina/

18. Az égben hintázom, megyek, ahová szólít az ítélet. 1939-ben kezdtem.
/fotó: Dobák László/

19. Éles élek bon-
colgatják egymást
szüntelen.
/fotó: Labancz
Eszter Csenge/

20. Hullámszik az ég felettünk, ha a szél istene úgy kívánja. Hullámszik
a gondolat, ha az elme úgy kívánja. Hullámszik a rezgés, ha a hang úgy
kívánja.
/fotó: Labancz Tünde/

21. Mi ez a táj a szívem közepén, ami böki a hajó csőrét ideleenn?
/fotó: Godó-Bugyi Beáta/

22. Fából farag életet a természet, s az égbe dobja, jó magasra, hogy
embertermesz ne nyílazza.
/„Ether Bird” – Györgyi Csaba/

23. Szimfónia az evolúcióhoz.
/„Lélekablak 071” – Györgyi Csaba/

24. Anya, aki alkotja a gyermeket, szűz, ki adja az életkedvet, banya,
ki összefogja, és kört alkotva leteszi az ajtóba. Ez hírlík a tajgán és a
tundrán.

/„Lélekablak 015” – Györgyi Csaba/
 25. Magyar és azték nyelvész találkozása egy Atlantisz-konferencián.
 /„Lélekablak 010” – Györgyi Csaba/

26. Félnek a színtől, a feketétől, a réztől, az aranytól,
 a sárgától, a kreoltól. Csak a fehér elég tiszta, hogy
 más vérét ontsa. Csak a félelem olyan tudatlan, hogy
 a változást vitatja.
 /„676” – Györgyi Csaba/

27. Pszichó-
analízis
Alicenak
Csoda „Reá-
lis” ország-
ból.
/fotó: Baj-
nóczy Péter/

28. Mozaikos rémálma időszámításunk előtt vagy után. A döntés pusztán hasonlat kútja.
/fotó: Bugyi Rozália/

29. A világ legromantikussabb élete a magány.
/fotó: Labancz Tamás/

30. Sohamár, üvölti a halálmadár, hol az Angyal állt.
/fotó: Labancz Dóra Lilla/

31. Kincskereső

Egy olyan világ lakója volt, ahol a monokromitás vallás és maga a világ volt. A Fehér Isten teremtette a jót és a szerencsét, a Fekete Isten a rosszat és a veszélyt. Csend szőtte napjait, amíg a fonál legurult, és a kertben várta a lányt. A Nap rásütött, kezét az arca elé emelte. Két szempár figyelte minden mozgását a bokrok közül, vagy csak képzelné ezt az egészet? A szemek ugattak, majd felvették kilétüket. Egy kutya. Egy falatnyi szeretet, egy gombócnyi társaság. Egy szív, mely most a lábaihoz szalad.

/fotó: Balkuné Volf Mariann/

TARTALOM

Barnás Márton – Mesélj nekünk 5

I. TÖRTÉNETEK, MESÉK, ÍRÁSOK A JELENNEK, JÖVŐNEK

1. Egy emlékdoboz	8
2. Bőrös bűnös	10
3. Cím nélkül	14
4. A hegyi remete és a kismadár	16
5. Ki ette meg a misszionáriust?	18
6. Rövid nyolcas	21
7. Holdbéli táj	24
8. Jelkép	28
9. A hegedűjáték	32
10. Angyalvadász	34
11. Elítélt szike	38
12. Nephila	42
13. Az elveszett emberiség	47
14. Szem	51
15. Egy erdő története	54
16. Druszán druszája	58
17. A pestisdoktor	60
18. Ki is az igazi magyar?	64
19. Vakon megbízva...	68
20. Hóvirág – Szimfónia	70
21. A császárnak mindig igaza van	73
22. Az óperencia hajósa	78
23. Rejtjeles üzenet	82
24. Nagybetűs	84

25. Eve	86
26. Marlenka	91
27. Szia, Netflix vagyok	95
28. Megszállva	98
29. Színes cseppek	101
 II. FOTÓK, GRAFIKÁK L.E.ÍRÁSA	 103

Borítófotó: Labancz István
Hátsó borító fotó: Labancz Dóra Lilla

Dr. Kotász Könyvkiadó
(Kállay Kotász Zoltán e. v.)
2081 Piliscsaba, Kossuth Lajos u. 67.
E-mail: kotaszkonyv@gmail.com
Honlap: www.drkotasz.com

Felelős kiadó: Kállay Kotász Zoltán
Tördelőszerkesztő: Szondi Bence
Nyomdai kivitelezés: Érdi Rózsa Nyomda

ISBN 978-615-82558-4-4